LABDARÚGÁS

ÁRA: 4 FORINT. 1976. OKTÓBER. XXII. ÉVF. 10. SZ.

Pásztor József (Békéscsaba) válogatottunk újonca volt az NDK ellen (MTI Foto, Petrovits L. felv.)

Fent: Nagy II János (Videoton). Lent balról: Magyar István (FTC), jobbról: Törőcsik András (Ü. Dózsa) (Záhonyi Iván felvételei)

Ferencváros—Vasas 3-2. Ritka kép: egy Vasas-csatár (a földön) hat ferencvárosi játékos — köztük Nyilasi — gyűrűjében (MTI Foto, Kovács Gyula felvétele)

Újpesti Dózsa—Videoton 2-1. Nagy III becsúszik Feketének (MTI Foto)

Újpesti Dózsa—Vasas 5-4. Izsóval Dunai III és Tóth András néz farkasszemet (MTI Foto, Petrovits László felvétele)

Ferencváros—Békéscsaba 1-1. Vépi, Onhausz és Bálint veszi körül Némethet (MTI Foto)

LABDARÚGÁS

A Magyar Labdarúgó Szövetség lapja. Szerkeszti a szerkesztő bizottság. Felelős szerkesztő: **Tabák Endre.** Szerkesztőség: 1061 Budapest VI., Népköztársaság útja 47. Telefon: 425-103.

Kiadja: Ifjúsági Lapkiadó Vállalat.

Felelős kiadó: **Dr. Petrus György** igazgató. Kiadóhivatal: 1374 Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660.

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőnél, a posta hírlapüzleteiben és a Posta Központi Hírlapirodánál (KHI 1900 Budapest, József nádor tér 1.). Közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI MNB 215—96—162 pénzforgalmi jelzőszámra. **Egyes szám ára: 4 forint. Előfizetés negyedévre 12 forint, félévre 24 forint, egy évre 48 forint**

INDEX: 25 501

Megjelenik minden hónap 20-a táján

76.5582 Egyetemi Nyomda, Budapest

Felelős vezető: **Sümeghi Zoltán igazgató**

NAPIRENDEN

Az MLSZ-nek az az álláspontja, hogy az egyesületek feladatai közül a legfontosabbak közé tartozik — bármely szinten is szerepelnek a bajnoki rendszerben —, az utánpótlás-nevelés állandósítása, folyamatossá tétele. Ennek biztosítása érdekében nagy erőket kell bevetni. Szervezetté kell tenni a gyerekek áramlását a szakosztályba; álljon rendelkezésre megfelelő pálya, felszerelés, mennél több labda; foglalkozzanak a fiatalokkal a legjobb szakemberek, akik nemcsak a labdarúgás művészetére képesek oktatni a gyerekeket, hanem a lélek, a jellem megbízható formálói is.

Köztudott, hogy a csapatok jövőjének igazi biztosítéka az a hátország, amit az úttörő, a serdülő, az ifjúsági korú labdarúgók alkotnak, kik minden időben rendelkezésre állanak. S ez azért is nagy jelentőségű, mert a saját szakosztályban nevelkedettek kötődése az egyesületi színekhez a legmélyebb, a legszorosabb.

Így hát minden anyagi és erkölcsi erő, amit az egyesület az utánpótlás nevelése érdekében bevet, bőségesen megtérül, ígéretessé válik a jövő.

Ám az utánpótlás kérdésének teljes rendezésére az erők maximumának bevetése sem mindig elegendő. Könnyen előfordul, hogy a felnőtt csapat egyik-másik posztjára még így sem sikerül megfelelő képességű játékost kinevelni. Előfordul, hogy jó átlagképességű labdarúgók tucatja között sem akad egy-egy évjáratban *olyan egyéniség, aki meghatározója lehet az együttes csapatjátékának*. Talán éppen egy jó szélső, egy jó középhátvéd, talán egy gólképes csatár, vagy játékszervező középjátékos hiányzik ahhoz, hogy akár klasszissal emelkedjék az együttes tudásszintje. Ilyen esetben *máshonnan kell igazolni* olyan labdarúgót, aki aránylag gyorsan beépíthető a csapatba, avagy perspektivikusan van rá szükség.

A csapaterősítésnek tehát két alapvető feltétele a nevelés, valamint az átigazolás!

Évek hosszú során keresztül az volt az egyik gyenge pontja az átigazolási szabályzatnak, hogy nem biztosította kellő mértékben a tehetséges játékosok *felfelé áramlását!* Az MLSZ olyan módosítást hajtott végre, hogy az NB osztályaiban szereplő csapatok jogosultak bármikor igazolni — de *csak alsóbb* osztályokból!

Van tehát lehetőség néhány játékossal erősíteni akár egyik hétről a másikra. De természetesen ez nagy felelősség. Csakis olyan játékost érdemes és szabad leigazolni, akivel *valóban erősödhet a csapat*. Ez a módosítás csak akkor éri el a célját, akkor viszi előre élvonalbeli labdarúgásunk ügyét, ha nem elhamarkodottan, nem egy-egy könnyelmű hangulat, egy váratlan felvillanás hatására, hanem *alapos megfigyelés és megfontolás után* esik a választás olyan labdarúgóra, aki valóban az a játékos, aki hiányzik az együttesből, akire szükség van.

Ha szakembereink kinyitják a szemüket, ha felismerik az átlagon jóval felüli tehetségeket — mert az első vonalban csakis ilyenekre van szükség, átlag játékos a kelleténél is több van jelenleg — akkor éri el a szabálymódosítás az igazi célját.

Szurkolás közben nem egyszerű dolog józanul megítélni a játékvezetők döntéseit, ennek ellenére a labdarúgó-mérkőzések közönségének jelentős része igyekszik tárgyilagos szemlélője lenni a játéktéren folyó eseményeknek, köztük a játékvezetői ítéleteknek is. Nem is arról kívánunk itt szólni, hogy a publikum elenyészően csekély, de hangerővel mindent túlharsogó része válik főszereplővé, ha a játékvezetői döntés ellentétes a vágyaival, elképzeléseivel.

Az igazság pedig az, hogy azok a játékvezetők, akik megbízást kapnak az NB-és mérkőzések vezetésére, sok éves gyakorlatot szerezve, kiváló értői hivatásuknak: tökéletesen ismerik a szabályokat, s ha azok alkalmazása során mégis becsúszik egy-egy hiba — az ítéletek összességét tekintve nagyon alacsony a hibaszázalék —, az a labdarúgó-játék természetéből adódik. Abból, hogy a történések hallatlanul gyors változásainak zajlásában nem egyszer kimondhatatlanul nehéz, olykor egyenesen lehetetlen az eligazodás.

A legtárgyilagosabb, a legképzettebb, a legnyugodtabb magyar szakembereknek és nézőknek, azoknak elsősorban, akik gyakran látjuk személyesen a helyszíneken, vagy a képernyő előtt a nagy fontosságú nemzetközi találkozókat, avagy a legfejlettebb labdarúgással rendelkező országok bajnoki mérkőzései sorozatának szemlélői, egy kérdésben kifogásuk van a magyar játékvezetők i t t h o n i gyakorlatával szemben. Ez pedig az, hogy a test-test elleni ütközések elbírálásában túlzott szigort alkalmaznak! A labda megszerzésében, megtartásában való harcban nagyon sok esetben az egyszerű, minden szándékos szabálytalanságot nélkülöző összecsapásokat — szabálytalannak minősítik! Ez pedig nagy hiba, mert az ilyen játékvezetési gyakorlat visszahúzódóvá teszi a játékost, leszokik fizikai ereje latbavetésétől, pedig a mai játék lényege — immár évtizedek óta — a fizikai erő alkalmazása a test-test elleni küzdelemben. Ez a fajta játékvezetői gyakorlat fékezi a játék folyamatosságát, a sodró lendületet. Ilyen i t t h o n i gyakorlat igenis van — nem tudni miért. Mert név szerint felsorolhatnánk őket: akik külföldön nagyon helyesen megengedik a testi erő alkalmazását szabályosan, ugyanazok itthon a magyar bajnoki mérkőzéseken egészen más gyakorlatot alkalmaznak.

Úgy gondoljuk, hogy ezzel a játékvezetői gyakorlattal van összefüggésben, illetve ennek a következménye az a rossz beidegződés, hogy amikor a mi fiaink külföldön játszanak — akár a válogatott tagjaiként, akár pedig klubcsapataikban a nemzetközi tornákon — közel sem bocsátkoznak olyan szívesen és olyan gyakran közelharcba, mint a külföldi ellenfelek. Ezért van, hogy a mieink — ha mégis elkerülhetetlen az ütközés — gyakrabban huppannak a gyepre, jobban megütik magukat, mint az ellenfelek.

Tévedés ne legyen: mi továbbra is a kemény játék hívei vagyunk, mert enélkül ma el sem képzelhető a labdarúgás! De annak vagyunk a hívei, hogy semmi és senki ne akadályozza a testi erő szabályos bevetését. És tagadjuk azt a tévhitet is, mintha a keménység és a fejlett technikai finomságok alkalmazása a játékban — kizárná egymást! Példákat sem szükséges ennek igazolására felhozni, hiszen a tévé századában hétről hétre saját szemével tapasztalhatja mindenki, aki erre kíváncsi, hogy a mai labdarúgásban az erő, a lendület, a keménység, az összecsapások láncolata és a technikai finomságok, vagy a pompás taktikai elemek alkalmazása édestestvérek a játékban. A bajok abból származnak, hogy ezekből egyik-másik elem kimarad, vagy elhalványul.

Meggyőződésünk, hogy a kitűnő magyar játékvezetői kar, amennyiben általános gyakorlatának ezen a hiányosságán csak néhány árnyalatnyit javít, egyszeriben jelentős mértékben tovább emeli a játékvezetés színvonalát.

VÁLOGATOTTAK ÚJ ARCKÉPCSARNOKA

KEREKI ZOLTÁN
Haladás VSE

Egy labdarúgót a legkönnyebben szóra bírni győztes mérkőzés után lehet. A rosszmájúak most gyorsan megjegyezhetik, hogy ilyenformán sok játékos ritkán lehet beszélgető kedvében ... Ami viszont a szombathelyi 23 éves Kereki Zoltánt illeti, a kedvező alkalmat igazán nem volt nehéz elcsípni: a Haladás jó őszi rajtjának köszönhető.

— Először is engedje meg, hogy a Labdarúgás olvasótábora és szerkesztősége nevében gratuláljak szépen alakuló sportpályafutásához!

— Nagyon köszönöm.

— Két füzetlapot teleírtam a kérdéseimmel. Előre is elnézést néhány indiszkrécióért!

— *Nincsenek titkaim.*

— Hát akkor rajta: mint labdarúgó, életének melyik napjára emlékezik vissza a legszívesebben?

— *Természetesen arra az esetre, amikor Lausanneban először szerepeltem a válogatottban, s ráadásul — azt mondják — egész elfogadhatóan.*

— Mikor is volt?

— *Várjunk csak... tavasszal... áprilisban, vagy májusban?*

— No ezért egy „rosszpont" jár. Nem volt az olyan régen, április 30-án.

— *Őszintén bevallom, a feleségem kezeli a házi „dokumentációt", ő gyűjti a rólam szóló cikkeket, s tart számon minden fontos adatot.*

— Nem akarom zavarba hozni, de a házasságkötésének ponotos idejét megkérdezhetem?

— 1973. március 15-e...

— Ebben az évben került a Haladáshoz?

— *Igen, az NB II-es Körmendtől igazoltam Szombathelyre, akkoriban még Thomann Antal irányította a csapatot.*

— Tízéves korában szülővárosában, Kőszegen kezdett focizni, tíz esztendő „iskolázás" után miért ment Körmendre?

— *Felvettek a mezőgépészeti főiskolára, s ezzel egy időben egy osztályt ugrottam a labdarúgásban is. A tanulmányaimat azonban egy év után abbahagytam, azt hiszem nem jól választottam, mert gyorsan beleuntam a sok műszaki rajz készítésbe.*

— Nem adta föl túl könnyen, felsőfokú végzettséget máshol sem könnyű szerezni?

— *Nem bántam meg a döntésemet, már csak azért sem, mert már újra tanulok, a TF kihelyezett kétéves edzői szakát végzem Szombathelyen, s ha ezt befejezem, azonnal jelentkezem a szakedzőire.*

— Ezek szerint a labdarúgás a visszavonulás után sem marad ki az életéből?

— *Remélem.*

— Hogyan érzi magát Szombathelyen?

— *A lehető legjobban. Száz méterre a pályától szép lakásban élünk a feleségemmel és kétéves Zoli fiammal, az erkélyről kilátok a pályára, a Haladás stadionról sohasem tudok megfeledkezni.*

— Ezt a nyári átigazolási időszakban is bebizonyította.

— *Csábító ajánlatokat kaptam, hívott a Ferencváros, az Újpest, a Honvéd, de még a Videoton is.*

— „Ráigért" a Haladás?

— *Nem, én „csak" azért maradtam, mert megszerettem az egyesületemet, jól érzem magam a csapatban, s különben is, a teljes rokonságom, minden barátom Vas megyében él.*

— Bajnokcsapatba hívták, bajnokjelölt egyesületekbe is, egyszóval olyan helyekre, ahol több a dicsőség, nagyobb a lehetőség.

— *Látom még mindig kételkedik, de én nem csodálkozom, mert az átigazolási időszak utolsó napjaiban még a hozzám legközelebb állók is megkockáztatták a kérdést: Zoli tényleg itt maradsz Szombathelyen? Nem mondom, egy kis anyagi változás nem jött volna rosszul, hiszen nemrégiben szereltem le, de ha minden labdarúgó pusztán ennek alapján döntene, akkor évente teljesen kicserélődnének a csapatok. Vagy nem?*

— Felmérgesítettem?

— *Dehogy is, én csak a vesztes mérkőzések után vagyok bosszús, akkor viszont jobb, ha senki se szól hozzám. Ezzel kapcsolatban, van egy teóriám: szerintem a vidéki játékosok sokkal tovább és jobban örülnek a győzelmeknek, mint a fővárosiak, s ennek megfelelően a vereségek is mélyebb nyomot hagynak bennünk.*

— Indok?

— *Nincs.*

— Látom cigarettázik. Nem próbálták még lebeszélni?

— *Gyenge cigarettákat szívok, BT-ét, Lunát, s abból is naponta legfeljebb tizet.*

— Ha azt mondaná Baróti Lajos szövetségi kapitány, hogy a dohányosokra többé nem számít...

— *Azonnal leszoknék!*

— Enni szeret?

— *Nagyon. Nyolc-tíz töltött paprika gombócot is bekebelezek, ha nagyon éhes vagyok, palacsintából még többet is. Szerencsés vagyok, mert akármennyit is eszem, nem hízom meg.*

— A szórakozást is kedveli?

— *Ötszáz méterre lakunk a Claudiustól, ahol utoljára két éve voltam a feleségemmel. Folytassam?*

— Sportszerű labdarúgónak tartja magát?

— *Úgy gondolom, az vagyok.*

— Minek köszönheti, hogy válogatott lett?

— *Megfeleltem az utánpótlás együttesben. Hát még ha meg is védtük volna az elsőségünket...*

— És hogyan került be az U-csapatba?

— *Talán azért, mert lehetőséget kaptam Sárosi Lászlótól, hogy beállósként is játszhassak?*

— Ezek szerint jobbhátvédként nem érzi jól magát a pályán?

— *Nem nekem találták ki ezt a szerepet.*

— Hátvéd létére mérkőzéseket dönt el góljaival. Hogyan csinálja?

— *Megpróbálom megkeresni a legalkalmasabb pillanatokat, akkor labda nélkül előrefutok, s általában a bal oldalról érkező labdákat megpróbálom befejelni. 183 centiméter magas vagyok, röplabdáztam, így tempóban tudok felugrani, s állítólag elég jól célzok. Szombathelyen egyszer azt mondták rám, hogy már amolyan második centernek számítok.*

— Megfelel az igazságnak, hogy „előrelopakodva" veszélyeztet?

— *Igen, pontosan így van, mint például a görögök ellen.*

— Még egy kérdés: mi a véleménye a feleségének a labdarúgásról, s férje gyakori „igazolt" kimaradásáról?

— *Megértő partner, akinek sohasem kellett bizonygatnom, hogy most érdemes szinte minden energiámat a labdarúgásnak szentelni, hiszen az eredményeim a házikassza alakulására is kihatással vannak. Egyébként ő is sportoló volt, tornászott, s most úszóedzőnek tanul.*

— Ez a válasz egy plusz kérdést vetett fel: tud úszni?

— *Sajnos nem, de ha Baróti Lajos bácsi azt mondaná, hogy minden válogatottnak ellenőrzést tart a Margitszigeten...*

Szalay Péter

VB-rajt — döntetlennel

Stockholm

volt az első állomása az őszi válogatott mérkőzéseknek. Egy olyan városban, egy olyan stadionban léptek pályára a mieink, amelyen huszonegy év óta nem termett babér a számukra. Nem csoda, hogy szorongva készülődtek. Az izgalmat még csak fokozta az a tény, hogy Stockholm már egy versenyfutást jelentett Athénért. A VB-selejtező előtt egy hónappal már különös jelentősége volt annak: milyen eredmény születik, milyen lesz a játék, s miként formálódik tovább az a csapat, amelytől a görögök legyőzését reméljük. A svédek a hórihorgas Edström és Sandberg nélkül is nagyon bizakodóak, sőt magabiztosak voltak, csupán Ake Barrling, a szövetség főtitkára tartott a mieinktől, mert mint mondta: *„A magyarok fizikailag sokat fejlődtek, s kulturáltabb a játékfelfogásuk, s az sem lebecsülendő, hogy most már hosszú ideje veretlenek."*

A derék Björn Nordqvist, aki ellenünk ünnepelte a kilencvennegyedik válogatottságát, visszaidézte emlékezetébe Budapestet, első válogatottságának színhelyét, azt a mérkőzést, amelyen a magyar csapat 4-0-ra legyőzte a svédeket. Derűsen mondta: *„Azóta fenem a fogam a magyarokra, s hogy nem hiába azt már számos győzelem igazolja. Nem tudom, hogy mire képes az új magyar csapat, de az eredményeik figyelemre méltóak. Nehéz dolgunk lesz, de győzelmet várok."*

Nos, ez elmaradt. Igaz mi sem tudtuk megtörni a kedvezőtlen hagyományokat. 1-1-gyel távoztunk a Rasunda-stadionból. Örültünk meg nem is! Kezdetben úgy ítéltük meg, hogy a döntetlen nem rossz eredmény. Később viszont rájöttünk arra, hogy nincs okunk lelkendezni, hiszen a döntetlen Athénban sem elég. Hát még a játék! ... Harcolt, küzdött a csapat, de éppen az hiányzott a játékfelfogásból, amely meglepte volna az ellenfelet: a bátorság, a kezdeményező készség, a támadó szellemű játékfelfogás. Azok az erények, amelyek az előző mérkőzéseken sikert eredményeztek. Vajon ki tudja miért, de Stockholmban csak akkor próbálkoztunk támadásvezetésekkel, amikor már hálónkban táncolt a svédek egyenlítő gólja. Addig, szívesebben tartózkodtak a mieink a magyar térfélen, s vonakodva lépték át a félvonalat. Kényelmes, lassú volt a csapatjáték, főleg középpályán, ahol a higganymozgású kis Linderoth egyre többször hagyta faképnél Ebedlit.

Az volt a legnagyobb baj, hogy a labda birtoklása közben a mi játékosaink nem mertek elmozogni az ellenféltől.

És szembetűnt az is, hogy változatlanul Achilles-sarkunk a támadójáték, szárnyszegett a szélsőjátékunk és nincs középcsatárunk! És ha rohamozunk, rendre csak jobb oldalon. Néha úgy tűnt, hogy a másik oldalon mindenki egy sorral hátrébb játszik. Magyar a középpályán rohangált, Pintér — aki egyébként a jók közé tartozott — nem mert felmenni, miként az első félidőben Kántor sem.

A szövetségi kapitány szünetbeli korholása hatott, mert a játékidő második felében már egy más felfogású magyar csapat lépett pályára, egy olyan, amely mert kezdeményezni, persze most is inkább jobb oldalon. Török sokszor csatárszerűen előre tört, Nyilasi inkább összekötőt mint fedezetet játszott, s nekibuzdult Fazekas is. Több lett az elevenebb mozgás, a helycsere, a támadójátékot itt-ott robbanékony megugrások is tarkították, néha az ötlet, a ravaszság is felvillant a mieink játékába. Több helyzetünk volt, bizony akár a győzelmet is megszerezhettük volna.

Azzal vigasztalódtunk csupán, hogy megőriztük idei veretlenségünket.

Berlin

következett. És az ellenfél az olimpiai bajnok NDK együttese. Buschner legénysége volt az egyetlen csapat, amely a VB-n legyőzte az aranyérmes NSZK együttesét. S az NDK válogatottja azóta is növelte nemzetközi tekintélyét, többek között azzal is: ellenünk úgy lépett pályára, hogy tíz mérkőzést játszott veretlenül! Igazán senki sem tartotta nagyképűségnek, hogy a magdeburgi Martin Hoffmann, a hazaiak balszélsője — de mások is — győzelemre számított.

És mi?

Bizakodtunk. Nyugodtan elmondhatjuk, hogy a magyar játékosok Berlinben nem a döntetlen, hanem a győzelem igényével léptek pályára, s okulva Stockholmon már az első perctől kezdeményeztek, igyekeztek kizökkenteni az ellenfelüket a megszokott játékritmusból. Kereki, aki a svédek ellen például nem mert elmozdulni Bálint mellől, most többször felzárkózott a középpályára, sőt még előbbre is merészkedett, hiszen gólt is lőtt — amit viszont a dán játékvezető érthetetlenül nem adott meg — s vele együtt mások is megpróbáltak felnyomulni. Nyilasi bátor cselekkel küzdötte magát előre, Tóth András pedig balszélen viharzott el. Sajnos, védőjátékosaink figyelmetlensége miatt gólt kaptunk, s a 0-1 megtörte a lendületet, de csak átmenetileg, mert a küzdőképesség átsegítette a magyar csapatot a nehézségen, legalábbis annyira, hogy megszületett a kiegyenlítő gól.

Kíváncsian vártuk a második félidőt: vajon tudjuk-e fokozni a tempót, a játék ritmusát? Nos, Stockholmmal ellentétben, Berlinben szünet után következett be a megtorpanás. S Buschner legénysége egyre elszántabban rohamozott. A mieink lelkesen ellenálltak, sokszor hősies igyekezettel visszaverték a támadásokat, szervezetten, ügyesen védekeztek, de arra már képtelenek voltak, hogy felül kerekedjenek. Alig támadtunk, Croy a kapuban valósággal unatkozott, miközben mi kétségbeesett erőfeszítéseket tettünk kapunk megóvása érdekében.

Most nem az volt a baj, hogy nem mertünk kezdeményezni, hanem az, hogy akaratunkat nem tudtuk az ellenfélre kényszeríteni, mert lassú ritmusban játszottunk, úgy, mint ahogyan a hazai bajnoki mérkőzéseken. És ez a nemzetközi porondon sokszor bizony kevés a győzelemhez. Miként Berlinben is!

A mérkőzés előtt Kovács Ferenc edző azt nyilatkozta, hogy Berlinben kedvező jeleket vár, olyanokat, amelyek biztatást, önbizalmat adhatnak

Svédország—Magyarország 1-1. Együttesünk támad. Fazekas (középen) és Magyar (mögötte) Hellström kapuja előtt

Athénban. Balról: Kereki, Nyilasi, Pintér, Váradi, Tóth J., Ebedli, Török, Pusztai, Bálint, Kovács L., Fazekas

Athénra! Mi úgy véljük, nehézségeink dacára voltak ilyen jelenségek. Ezek közé tartozik a játékosok nagy igyekezete, küzdőképessége, a megfelelő állóképesség, a futásbírás, a szervezett hátsó játék, s nem kevésbé az az önbizalom-gyarapodás, amely most már tíz válogatott mérkőzés után jogos, hiszen ezeken egyszer sem kaptunk ki!

Persze a helyzet nem rózsás. Úgy vágunk neki Athénnak, hogy a válogatottunk még nem képes vérbeli csatárjátékra. Az eddigi egy gólok nem sok biztatást adnak. A szövetségi kapitánynak két év alatt a legtöbb posztra sikerült nagyjából két egyforma tudású játékost találnia, de nem mindenüvé, például a balhátvéd helyére sem, arról nem is beszélve, hogy elöl még rosszabb a helyzet. Az idő rövidsége miatt most már nem találhatunk jobb megoldást. Athénba például kísérleti középcsatárral kell utaznunk — bárki lesz is az, hiszen eddig egyikük sem bizonyította be, hogy vitathatatlanul helye van a csapatban. A legnagyobb reménység Törőcsik eddig még egyszer sem jutott el a válogatottságig, mert sokáig a klubjában sem tudott gyökeret verni, később pedig — amikor egyre reménykeltőbben játszott — megsérült.

Athénbe

a győzelem reményével utaztunk. Játékosok, vezetők másról sem beszéltek, mint arról: meg kell tenni az első biztató lépést annak érdekében, hogy tizenkét év után végre újra ott lehessünk a világbajnokság tizenhatos döntőjében. A Kariaszkakisz-stadionban aztán sok minden nem úgy történt, ahogyan szerettük volna. Az *első meglepetést* a görögök *szolgáltatták, akik* a veterán *Domazosz vezérletével* sokkal jobb *játékkal rukkoltak ki*, mint *amit az Izrael elleni 0-1 alapján vártunk tőlük*. Találóan jegyezte meg *Baróti Lajos*, hogy voltak a játéknak olyan időszakai, amikor dél-amerikai futballstílusban, tetszetősen és látványosan támadtak. A másik és számunkra még kellemetlenebb meglepetés az volt, hogy válogatottunk, amely hosszú idő óta veretlen, éppen *ezen a nagy fontosságú mérkőzésen tudása alatt szerepelt!* Bizony nem győzhet egy olyan nemzeti tizenegy, amelynek többsége kezdetleges módon játszik. Márpedig Athénban ez történt!

Pedig már az első percekben gólt rúghattunk volna, de az a Váradi, aki a hazai bajnoki mérkőzéseken hálót szakító lövéseket zúdít kapura, a Kariaszkakisz-stadionban nagyszerű helyzetből mellé vágta a labdát. A görög szurkolók kétségbeesetten néztek egymásra, bizonyára Petropoulosz kapitány is elsápadt a kispadon, mert nem sokkal később újra Konsztantinou orra előtt táncolt a labda, de most Fazekas, majd később Nyilasi mulasztotta el a gólszerzési alkalmat. És később egyre kevésbé ment a mieinknek!

A görögök négy középpályás és két csatáros játékmódjával szemben nem boldogultunk, pedig már a mérkőzés előtt számítani lehetett a kapitány által kedvelt hadrendre. Az *volt a legnagyobb bökkenő, hogy Baróti Domazosz őrzését Ebedlire bízta*, akiről köztudott, hogy nem tud szerelni, nem ért az emberfogáshoz és sajnos, ezen a mérkőzésen még a támadásokat sem segítette megfelelően, miként Nyilasi és Pintér sem. Utólag könnyű okosnak lenni, de az az igazság, hogy a *szövetségi kapitánynak menet közben változtatni kellett volna az eredeti elképzelésén, például úgy, hogy Pintért bízta volna meg Domazosz őrzésével, vagy esetleg becseréli Rabot.* De mindez nem történt meg, s a lelátóról bizony rossz volt nézni, hogy szünet után Domazosz irányításával miként kerekednek felül a görögök. Érdekes volt megfigyelni, hogy *éppen az a középpályás trió mondott csődöt*, amelyik szinte változatlan összetételben harcolt a válogatott csapatban. Nem tudott a Nyilasi, Ebedli, Pintér-hármas szerelni, s feltűnően kevés támogatást adtak a csatároknak. Ha pedig kínnal, keservvel előre került a labda — gyorsan vissza is jött. Bármennyire is furcsán hangzik, de való igaz, hogy *csatáraink egyetlen egy lövést sem küldtek kapura!* A gólt a beállós Kereki fejelte!

A nem kielégítő csatárjáték arra intheti a szakvezetést, hogy *új játékosokkal kell próbálkozni*, mert a jelenlegi csatárok két év alatt bebizonyították, hogy túlságosan sokra nem képesek. Arra legalábbis nem, hogy eredményes, gólerős labdarúgást játszanak. Márpedig a mezőnyben hiába igyekszünk sokat kezdeményezni, támadó szellemű labdarúgást játszani, ha *nincs, aki az „i-re" feltegye a pontot, mit sem ér az egész.* Próbálkozni kell Szabóval, Izsóval, Nagy II-vel, Kovács Istvánnal, Törőcsikkel, legalább olyan türelemmel, mint amelyet az eddigiek élveztek.

Ha nem is úgy sikerült Athén, mint ahogy szerettük volna, de válogatottunk megőrizte egyéves veretlenségét, s azt a *reményt is, hogy* még *csoportfelsők lehetünk a VB selejtezőn.* A döntő fontosságú moszkvai viadalig még több mint fél év van hátra.

Igaz, *ez kevés idő — de addig mégis sokat lehet tenni!*

Németh Gyula

Labdavárás. Balról: Váradi, Szarafisz, Nyilasi, Inzogiou (Farkas József felvételei)

Az őszi félidő után

Az őszi rajttól szinte állandó beszédtéma labdarúgó berkekben, hogy míg a bajnokságban előrelépés tapasztalható, addig nemzetközi szinten nem nagyon látszik meg a följebb haladás. A magyar klubcsapatok és a válogatottak ugyan ma már csaknem minden együttesnek egyenlő ellenfelei, az eredmények azonban ennek ellenére nem olyanok, mint amilyent a nagyközönség elvár. Nem eléggé gólerősek a csatárok, éppen ezért kínos-kínlódva születnek esetleg egygólos győzelmek, vagy pedig döntetlen eredmények. Érdekességként említette valaki, hogy a bajnokság első felének talán legérdekesebb, legizgalmasabb találkozóján, az 5-4 arányú újpesti győzelemmel végződött Ú. Dózsa—Vasas mérkőzésen a 9 gólnak talán csak a harmada születetett volna meg, ha mondjuk például NDK-s védők sorakoztak volna fel az egyik csapat kapuja előtt. Ez persze akadémikus téma is lehetne, hiszen ki hogyan bizonyítaná az igazát, mindenesetre az, hogy válogatott csatáraink alig-alig tudják bevenni az ellenfelek kapuját, inkább a „hitetlenkedők" téziséhez áll közelebb. No, de ennek a cikknek egészen más a rendeltetése, inkább az eddigi bajnoki mérkőzések összegezése, egy-egy csapat szereplése és sokminden más egyéb. Ennélfogva kicsit vissza is kell menni, egészen a felkészülési szakaszig.

Az MLSZ ellenőreinek jelentéseiből kiderül, hogy a csapatok házatáján lassan-lassan azért megértésre talál a tavaly bevezetett követelményrendszer, az edzésmunka mindenütt jobb volt, mint az elmúlt év hasonló szakaszában. Javultak az eredmények, csökkent a játékosok „ellenkezése", s az edzők is mindinkább színesítik egyéni elképzeléseikkel, tervezéseikkel a „sablont". Egy szemléltető példa ezzel kapcsolatban: az Ú. Dózsánál a 400 méterek átlageredménye a tavalyi 66,1 másodpercről 60,7 mp-re csökkent, a 10-es ugrások 25,90 m-ről 28,4 m-re „szöktek", és a hosszútávokban is alapos az időbeni javulás.

Ha nem is ilyen arányban, de a többi együttesnél is fellelhető a javulás, és ezek jó hatása már meg is mutatkozott az eddig eltelt időszakban, elsősorban a mérkőzések iramában, a játékosok állóképességében, a szünet nélkül, harcos felfogásban.

Saját erőből

Az 1976—77-es bajnoki év előtt csakúgy, mint az előző években, megvolt a csapatok lehetősége az erősítésre, új játékosok igazolására. Nem volt ezen a téren nagy mozgás, ami azt bizonyítja, hogy a klubvezetők mindinkább megértik a nevelés fontosságát, azt hogy saját fiataljaikból teremtsék meg az utánpótlást, vagy esetleg a „környékről", mint ahogy általában a Videoton teszi. Az átigazolás statisztikája szerint 247 játékossal való tárgyalásra kértek engedélyt a csapatok, és végül összesen csak 123 fiú került az NB I-es klubokhoz, többségük egészen fiatal. Már túl az őszi idény felén, meg lehet állapítani, hogy az új igazolásokkal nem történt csoda a klubok életében, legfeljebb egy-két poszton lett stabilizálódás, eltűnt egy-két „fehér folt" a csapat összeállításából. Az Ú. Dózsa például erősödött a jobbhátvéd helyén a Ferencvárosból szerzett Viczkóval, a Csepelnek „ásza" lett Branikovits, a Bp. Honvédban ugyanez nem mondható el még a nagy ígéret Bodonyiról. Az eddigi eredmények alapján jól járt a Rába ETO Stierrel és Menyhárttal, s ami különösen érdekes, hogy a volt válogatott Máté még mindig nem tudott biztos tagja lenni az összeállításában hétről hétre erősen változó Kaposvári Rákóczinak. Az MTK-VM-ben a kapus Hornyák, a Tatabányában Jakab és Nyitrai kezdi magát mind jobban elismertetni, és az Újpestből igazolt Juhász Péter is úgy látszik „megtalálta önmagát". Moór Ede ma már sokszor „köréje" építi védelmét. A Ferencváros, a Vasas, a Videoton összeállítása szinte szó szerint megegyezik a tavalyival, eredményeik éppen olyan elismerésre méltók, mint az elmúlt bajnokságban, sőt a Vasas sokkal jobb őszt köszöntött, mint egy évvel ezelőtt.

A jövő: kettős mérkőzések a Népstadionban

Az NB I-es mérkőzések nézőszáma növekvő tendenciát mutat, még akkor is, ha az időjárás több alkalommal is alaposan közbeszólt azokon a szombatokon, amikor a Népstadionnak kettős mérkőzés volt a programja. Az már egy percig sem lehet vitás, hogy a budapesti szurkolók legszívesebben a Népstadionba látogatnak el, hiszen könnyen és sok oldalról megközelíthető, és a legkulturáltabb „elhelyezkedést" jelenti mindenki számára. „Özönvízben" is csaknem háromnegyedig teltek a lelátók, és a közönségnek ezt a hűségét a játékosok meg is hálálták izgalmas, fordulatos mérkőzésekkel, amelyek közül mindenképpen élre kívánkozik a Ferencváros—Vasas (3-2), valamint a már említett Ú. Dó-

Ú. Dózsa—Vasas 5-4. Sorsdöntő 11-esek. Fazekas berúgta, Váradi büntetőjét pedig Rothermel kivédte (MTI Foto)

Bp. Honvéd—Csepel 1-0.
Weimper győztes gólja (MTI Foto)

zsa—Vasas (5-4) 90 perc. A többi budapesti pályán bizony nem mindig van tömeg, ez elsősorban annak tulajdonítható, hogy a kedvenc csapat szereplése nem a legjobb, de az is, hogy például Csepelen lassan elszoknak a nézők a pálya látogatásától — egyéb más irányú elfoglaltságuk miatt. (Víkend!) Ezen a téren azonban kritika kell érje az egyes klubokat is, mivel ma már nagyon keveset tesznek azért, hogy visszacsalogassák szurkolóikat a pályára. A propagandával szinte semmit nem törődnek, pedig egy-egy klubvezetésben nyugodtan kaphatna ilyen irányú szerepet valaki, és akkor a sajtó is inkább napirenden tudná tartani az eseményeket, a klub életében történteket. Lehetetlen ugyanis, hogy egy-egy hétvégén nem lehet pontosan tudni, milyen összeállításban lép pályára a kedvenc együttes, az újságírók ugyanis csak hébe-hóba tudják beszerezni a legalább megközelíthető felállást, az illetékesek elzárkózása, fellelhetetlensége miatt.

A kezdeti sűrített program, a szerda-szombati fordulók ugyan igénybe vették a labdarúgó rajongók zsebeit, mégsem volt zokszavuk, megértették, hogy a magyar futball felzárkózásához szükséges ez a „telítettség", a játékosok gyakori és nagybani igénybevétele.

Még egy észrevétel ebből a témakörből: a klubok vezetői is lassan azzal a gondolattal fogalkoznak, hogy ha mód és anyagi lehetőség lesz rá, megépíttetik pályájuk világító-berendezését, mert ez a „fény" is becsalogató lehet — főleg jó időjárási körülmények között — a néha üresen tátongó sporttelepekre.

„Váltás" az Újpesti Dózsában

Az egymás utáni hétszeres magyar bajnokcsapat házatáján az elmúlt évi bajnokság befejezése után nem volt rózsás a hangulat. Fájlalták, hogy megszakadt a szép sorozat, és bizony sokhelyütt még azt is szóvá tették, hogy ez azért történhetett meg, mert mindenki összefogott ellenük. Nos, ez egyáltalán nem így volt, azt viszont mindenkinek tudomásul kell vennie, hogy „a királyt mindenütt meg akarják fosztani a trónjától", s az egyeduralom egyszer mindenben véget ér. Az persze érthető volt, hogy fájlalták a BEK-sorozatból való kiesést, de az UEFA Kupában való részvétel sem mindennapos dolog... Éppen ezért hideg zuhany volt az újpestiek 5-0-ás bilbaói kudarca.

Vádhidi Pálnak volt elég gondja tavaly, s ezek most sem szűntek meg, hiszen többek között elérkezett a lilafehéreknél a generációváltás időszaka. Minden érdemük elismerése mellett is a szakvezetésnek lassan meg kell találnia Bene, Dunai II és Zámbó utódját, s ez nem mehet persze egyik napról a másikra, türelem és időzítés kérdése. Egy sajtótájékoztatón kérdezte valaki Várhiditől, nem nehéz-e a dolga, amikor a volt válogatott játékosokat ülteti kispadra, a fiatalok játszanak a helyükön, s ha éppen nincs jó napjuk, a közönség azonnal követeli a volt kedvenceket. Ez pedig természetszerűleg nehezíti a szakvezetés munkáját.

Várhidi nem tért ki a dolog elől, őszintén feltárta problémáit, amely ma már hétről hétre fogyóban van. A Megyeri úti szurkolók értékelik a csapat bajnoki teljesítményét, szemük előtt mindinkább kibontakozóban van a jövő nagy újpesti együttese, amely a „váltás" nélkül bizony még sokáig várathatna magára.

Jó érzékkel nyúlt Várhidi a csapat átalakításához. A középpályáról neki elsősorban olyanok hiányoztak, akik szerelni is tudnak, ezért Kolár és Kellner ide irányítása a legmerészebb elgondolást is túlszárnyalta. A két kitűnő labdarúgó hátvéd poszton nem rendelkezett olyan keménységgel, mint ami ma szükséges a nemzetközi futballéletben, viszont anynyival éppen, hogy megfelelő, megnyugtató módon tudják ellátni azt a védekezési részt, amely most rájuk hárul. A szakemberek szerint Várhidinak, az erre a megoldásra rátalálása jelentette elsősorban az újpestiek fellendülését, no meg az, hogy Törőcsik amolyan „Göröcs-szerűen' képes a támadásba lendülés irányításához. De az is, hogy Tóth József magára találásával a védelem biztonságosabbá vált. Néhány szót még kell ejteni Fazekas Lászlóról. Egyik elmúlt évi értékelésemben azt említettem, hogy Fazekas talán már túl került a „zeniten". A magyar válogatott csapatkapitánya kissé zokon vette a „minősítést", s alkalomadtán fel is említette. Akkor is, ma is azt mondom, valóban úgy tűnt az említett időszakban, hogy Fazekas már nem tud újítani, és mindinkább elveszik az úgynevezett erőfutballban. Őszi formája viszont megint csak azt igazolja, hogy Fazekas továbbra is a magyar labdarúgás nagy egyénisége, aki klubszinten képes még maradandó teljesítményre. Ezt hétről hétre az Ú. Dózsában bizonyította be, a válogatottban való ilyen irányú teljes felfutása még várat magára.

A Ferencvárosról

A zöld-fehér gárda az új bajnokság bemutatkozó mérkőzésén a Rába ETO elleni pontveszteségével kicsit elkeserítette híveit, de hamar megbocsátottak kedvenceiknek, hiszen utána sorban győzelmek következtek és nem is akármilyenek; többek között a Bp. Honvéd, az MTK-VM, a Vasas és az Ú. Dózsa is a „földön" maradt ellenük. A ferencvárosi gárda semmit sem változott az elmúlt évtől, annál inkább a vezetése. Dalnoki Jenő segítőtársai közül kivált a szakosztályból dr. Dékány Ferenc, Novák Dezső a Dunaújváros edzője lett, és a csapatvezetésnek egyöntetűsége mégsem szenvedett különösebb zökkenőt.

A Ferencvárosnak továbbra is nagy erénye a lendülete, amelyet nagyszámú szurkológárdája segítségével a nehéz helyzetekben még fokozni is tud. Alakulgat és izmosodik a csapat stílusa is, több a kombinatív támadás mint azelőtt, kár, hogy az eredményességük még leginkább azon múlik, hogy Nyilasi jó formában játszik-e vagy sem. A fiatal játékosnál hosszú ideig volt tapasztalható bizonyos hullámvölgy, eléggé nehezen lábalt át rajta, de ma már ott tart, hogy egyre-másra feledteti halvány teljesítményeit, és mindinkább azok a jelzők kerülnek a neve mellé, mint amelyeket akkor használtak vele kapcsolatban, amikor szinte egycsapásra robbant be a magyar futball élvonalába.

Messze nem lefutott még a bajnokság. Az örvendetes tény viszont, hogy a Ferencvárosnak — és ez elsősorban az egyetemes magyar futball szempontjából fontos — egyre több a nagy riválisa, mivel az Ú. Dózsán kívül még az angyalföldi piros-kékek is a trónkövetelők közé léptek, de hosszabb távon számolni kell a Videotonnal, a Bp. Honvéddal, és esetleg más feltörekvő együttessel is.

Feledtet a Vasas

Az elmúlt évek bajnoki idényének kezdetére általában az volt a jellemző, hogy a Vasas gyengén rajtolt, és ezen az egész ősz folyamán sokat nem tudott javítani. Olyannyira, hogy a bajnoki táblázat hátsó régióiban foglalt helyet, és sokan már „kieséséről" is beszéltek. Aztán tavasszal megfordult minden, Baróti Lajos, majd Illovszky Rudolf csapata felébredt hosszabb szendergéséből, és olyan tavaszi hajrát vágott ki, amellyel ismét visszanyerte híveit.

Amikor Illovszky Rudolfot arról kérdezték a bajnoki év előtt, hogy

mik az elgondolásai, tervei, ismételten csak azt mondta; feledtetni akarják az előző év rossz kezdését. Ez sikerült is, hiszen a Tatabánya elleni 5-1-gyel imponálóan mutatkoztak be a Fáy utcaiak, még inkább a Videoton elleni 4-2-es sikerrel. Azt is a javukra kell írni, hogy a már említett két legjobb őszi mérkőzésen az egyik csapat mindig a Vasas volt. Az újpestiek ellen vívott csatájuk sokáig emlékezetes marad azok számára, akik a Népstadionban, vagy a TV képernyői előtt látták a fordulatos, gólokban gazdag, változatos eseményt. Joggal mondhatta ez utóbbi után Illovszky azt, hogy biztos mérkőzést engedtek ki a kezükből, hiszen 4-2-es vezetésük után már kevesen mondták volna, hogy a Dózsáé lesz a két pont. A támadó játék amolyan „adok-kapok" csatája volt ez az összecsapás, és itt egy kicsit vissza kell kanyarodni az újpestiekhez, hiszen ők ennek a néha, a talán minden körülmények között erőltetett támadó játéknak az előőrsei. S a Vasas állta a harcot velük, s ha netán pontozásra, nem gólokra megy ez a találkozó, akkor Illovszky csapata marad a győztes, megingásaik azonban a csatavesztéshez kellett, hogy vezessenek. Az újpestiek ma még rutinosabbak, erről nem sokkal előbb a Videoton elleni találkozón is bizonyságot tettek. Akkor is hátrányos helyzetből, 0-1-ről, szinte 2 perc alatt, és a mérkőzés hajrájában fordították a maguk javára az eredményt.

Palicskó csapatot alakít

Palicskó Tibor érti a mesterségét, ezt már több klubnál is bebizonyította. Ezért is esett rá a győriek választása, vezető edzővé történt szerződtetése. Először természetszerűleg ismerkedett a játékos-gárdával, amelynek képességeit kevésbé ismerhette, hiszen az előző évben az NB II-ben tevékenykedett a Dunaújvárosnál, és így az élvonalról nem nyerhetett olyan hű képet, mint ahogy az az ebben a kategóriában dolgozó futballszakember részére szükséges. Kapott egy keretet, igazoltak is néhány új játékost, rá várt a feladat, hogy őket beépítse a csapatba, s az egész együttest megfelelően átformálja. Nem lehet azt mondani, hogy kezdetben nyugodtak voltak az álmai, bár a Fradi elleni pontszerzést mindenki nagyra értékelte, a következő heti, a második fordulóban Csepelen elszenvedett 4-1-es vereség, majd az újabb, szombathelyi 0-1 ismét felélénkítette azokat, akik mindig a végső „romlásról" beszéltek.

Palicskó nem esett kétségbe, szisztematikusan végezte a munkáját, egy-egy játékos stabilizálásával erősítette a csapategységeket, utána már az a feladat következett, hogy egészszé „ötvözze" a munkát, gördülékennyé, eredményessé tegye a csapatjátékot. Egy ilyen ténykedésnek azonban mindig meg vannak a viszszaütői is, nem megy minden zökkenőmentesen. Nem volt ez másként a Rába ETO-nál sem. A 3-1-es vereség Salgótarjánban újból csak azt bizonyította, hogy van még tennivaló a győriek házatáján. De megint jött egy gyógyír; a Videotonnak 3-1-es vereséggel kellett távoznia a Rába partjáról, majd 5 gólt rúgtak Glázerék mesterük volt csapatának, a Dunaújvárosnak, és így a kezdetben felkeltett figyelmet most már hosszasabban magukon tartották.

Nyilasi örvend az egyik gólja után (MTI Foto)

Palicskó Tibor jó szemét, érzékét dicséri, hogy megtalálta Pardavi, Menyhárt és Stier igazi helyét, az, hogy Horváth László nagyszerű képességeit ott kamatoztatta, ahol éppen az adott mérkőzésen szükség volt rá, s hogy bizony gyengébb formájában, a volt válogatott Somogyi József is a kispadra került, nem elégedett meg ugyanis a kitűnő játékos régi dicsőségével.

Messzebbmenő következtetést még nem volna helyes levonni a Rába ETO szerepléséből, egy azonban már is bizonyos: új szelek fújdogálnak a folyók városában...

Békéscsaba, a válogatottjelöltek csapata

Emlékszem egy olyan beszélgetésre, amikor valaki felvetette, miszerint szomorú dolog az, hogy a szövetségi kapitánynak olyan csapatból is kell válogatnia, amely a kiesés elkerüléséért küzd. Ez pedig akkor történt, amikor Baróti Lajos előbb Paróczainak, majd később Kerekesnek adta meg a bizalmat, s ekkor még szó sem volt Pásztorról. Azóta már ez a fiatal játékos is felhúzta magára a válogatott mezt, és ha a pesti szurkolók a Békéscsabát ma a Hungária körúton vagy más fővárosi pályán látják, csodálkozva mondják: ez a Vágási gyerek is bekerülhet hamarosan valamelyik válogatott csapatba.

Igen, ez így van, a Békéscsaba valóban nem az NB I élcsapata, de hogy ma már nem szívesen utazik egyik nagy klub sem a „Viharsarokba" az biztos. Tanú erre a Bp. Honvéd, a Ferencváros. Mindkét együttes pontot hagyott a vidéki városban, és még hányan fognak...

Örvendetes, hogy nagyjából elrendeződött a Békéscsaba szakvezetésének a kérdése. Mészöly Kálmán fiatalos hévvel és buzgalommal vette át a gárdát, azon tehetséges fiatal edzők közé tartozik, akik még sokra képesek, ha közben nem feledkeznek meg alkalomadtán saját maguk fegyelmezéséről sem. A békéscsabaiak új színfoltot jelentenek a magyar nemzeti bajnokságban, a város magáénak érzi labdarúgó fiait, és erről az otthoni mérkőzések látogatásával ismételten tanúbizonyságot is tesz. Az egész Tiszántúl futballsportjának is sokat jelent a Békéscsaba NB I-ben szereplése, sikerük hevíti a szurkolókat, az újabb és újabb békéscsabai válogatottak pedig a legfiatalabbakat ösztönzik a mind komolyabb és jobb munkára, az „eszményképeikhez" való felzárkózásra.

Hoffer József

Reflektoron innen és túl

Hétről hétre adódnak kiugró teljesítmények, más és más játékos hívja fel magára a figyelmet, kerül az érdeklődés középpontjába. S nem is mindig azzal, hogy jelöltje lesz valamelyik válogatott keretnek, hanem valami más labdarúgó erényével, vagy éppen a névtelenségből való esetleges időszakos kiugrásával, érdekes egyéniségével. Ez alkalommal hat játékost fogtunk cerúza végre, köztük válogatottakat, de olyanokat is, akiknek a neve nem mindennapos a futball események kapcsán, de nincs kizárva, hogy még az lehet...

Nyolc forduló mérkőzései 233 gólt hoztak az NB I-ben. A legjobb harminc gólszerző nevének böngészésekor nemcsak az tűnik ki, hogy például Fazekas, Nyilasi, Váradi — vagyis a közismert kapusrémek — jelentősen eredményesebbek, mint a korábbi bajnokságok hasonló időszakában.

Az is nyomban látszik, hogy elég sok az új név az élmezőnyben, s ezek nem mindegyike ítéletvégrehajtó szerepkörben áll csapata szolgálatában.

Itt van például *Sarlós*, az Ü. Dózsából: négygólos, védőjátékos létére, s együttesének a legkritikusabb pillanatokban (például Videoton és Vasas) szerzett döntő jelentőségű gólokat. Sarlós az NB I-ben ez év május 29-én, a Salgótarján ellen ízlelte meg a gólszerzés örömét, s most, az őszi idényben egy-kettőre olyan tekintélyt vívott ki magának, hogy amikor az ellenfél kapujának közelébe igyekszik, már fokozottan figyelnek rá.

Kereki Zoltán a Haladásban 48 NB I-es találkozót küzdött végig nagyon elismerésre méltó védőteljesítménnyel, míg lassan egy éve (1975. november 8-án a Rába ETO ellen) a gólszerzők közé is feliratkozott. Az előző bajnokságban négyet lőtt — ősszel nyolc találkozón már hármat.

Mihalecz István a Zalaegerszeg óriása (191 centi) 99 NB I-es mérkőzésről és 17 adott gólról kezdte a bajnokságot, őszi szereplése már 3 gólt eredményezett — jóllehet elsőrendű feladata nem a gólok szerzése, hanem a gólok elhárítása.

Sarlós, Kereki és Mihalecz nevének említésével korántsem merül ki a gólszerzésben, az eredményes játékban kellemes meglepetést keltő játékosok listája.

A modern játék megköveteli

Itt van mindjárt *Török Péter*. Sok jel mutat arra, hogy az évek óta nagyon tehetségesnek ítélt, sok válogatottságig is eljutott Török végleg beérett. Már meghatározója a Vasas játékának, szilárd pont a védelemben — s akkor válik igazán veszélyessé a piros-kék gárda támadása, ha Török is bekapcsolódik az akció vezetésébe.

Az emlékezetes Vasas—Videoton rangadón Török mesteri két gólja döntött. Ellenállhatatlanul, lendületesen, jó cselekkel tör előre, mindkét lábbal nagyon jól bombázza a kaput.

Maradjunk a Török-góloknál. Szélsőként kezdte pályafutását, de mitagadás, nem vitte túlzásba a góllövést. Első gólját — mint szélső — 1970. október 10-én a Dunaújváros ellen érte el, 22. NB I-es mérkőzésén, majd jött még hozzá négy — jó két és fél év alatt. Utána lőtt egyet a Diósgyőrnek (1973. május 6.), ezt pedig két év, 54 mérkőzése követte gól nélkül. Az újabb — idei gólokra — 33 mérkőzést kellett várnia.

— *Nagyon örülök, hogy már változott, s remélem ebben a bajnokságban még változik ez a mérleg* — mondotta Török Péter. — *A felkészülésben minden korábbinál határozottabban, módszeresebben gyakoroltuk az előretöréseket és a befejezéseket. Nem hiányzott edzéseimről az előretörés, főként Kanász ellen gyakoroltam a lövőcselt, a bekanyarodást és a lövést. Miért tettük ezt az idén sokkal határozottabban, mint korábban? A mai modern játék szinte mérkőzésről mérkőzésre többet követel. Nem szabad egy pillanatra sem megelégedni valamivel, amiről azt gondolhatnánk, hogy jó, s főleg az nem mondható ki, hogy elég... Nos, a Vasas, jómagam is többet akartunk nyújtani a korábbinál, s ezért tanultunk és tanulunk szüntelenül. Ami az én speciális gyakorlásaimat illeti, már az a Videoton elleni két gól is megért minden fáradozást.*

Török Péter elmondta, hogy 12 éves kora óta játszik. A Csepeli Papírban és az EVTK-ban is szélső volt, így került a Vasashoz is. *Illovszky Rudolf* fedezte fel más posztra alkalmasságát. Török még most is emlékszik Illovszky évekkel ezelőtti szavaira: *„Nem csatárvér folyik az ereidben, hátrább születtél."*

Ez a hátrább felváltva volt a védelemben és a középpályán. Sokan vélekedtek úgy — még a tavasszal is —, hogy Törököt a középpályára kell állítani, mert ha onnan tör előre, nem fogy el az ereje a kapu előteréig, lendületesebb, eredményesebb lesz.

— *Megfelelő erőállapot nélkül természetszerűleg nem lehet megvalósítani az elképzeléseket* — folytatta Török. — *Ezen a területen is sikerült előrelépni. S amint kezdő gyerekként nagyon szerettem a szélső posztot, most a jobbhátvéd helye számomra a legkedvesebb. Itt is szeretnék maradni, csak akkor játszanék mást, ha a klub érdeke kívánná. Terveim? Szeretnék sokszor „Videotonos formában" játszani, teljesítménnyel és gólokkal segíteni a Vasast, s stabilizálni a helyemet a válogatottban.*

Elől kisebb volt a terület

Nagy II János ott van a góllövőlista élmezőnyében, s ebben az az érdekesség, hogy ebbe az előkelő társaságba csatárként korábban nem jutott el — az idén viszont középpályásként belépett a legeredményesebbek sorába.

Úgy indult, hogy félelmetes góllövő csatár lesz. Így került a Videotonhoz is, 1970. március 1-én a Hungária körúton, az MTK ellen élete első NB I-es mérkőzésén már be is lőtte első gólját. Az 1970 tavaszi bajnokságtól számolva idényenként góljainak száma: 4, 1, 7, 6, 2, 7, 6 azaz 179 mérkőzésen 33 telitalálat. A csúcs egy bajnokságban 7 gól volt — ősszel 8 fellépése eredményezte az egyéni csúcs beállítását.

— *Annak idején Debrecenben sok gólt lőttem* — mondotta Nagy II. — *Elöl játszottam, nem volt semmi védőfeladatom, rám adtak minden labdát. Az NB I-ben már nem lehetett ilyen egyszerű, ebben az osztályban megengedhetetlen az a fényűzés, hogy valaki csak elöl álljon, a középcsatárnak is meg kellett fogni a maga emberét. Elöl bent őrlődtem a darálóban, kisebb volt a területem, nem ment úgy, ahogy szerettem volna.*

Kovács Ferenc sok mesteri húzása közül az egyik, hogy a kiváló adottságokkal rendelkező Nagy II-t a középpályára vitte. Mint elmesélte *„az egy sorral hátrább"* elgondolás annak idején Karsai esetében is jól bevált, s Nagy II-nél is meghozta a várt eredményt.

— *Középpályáról könnyebb odakerülni* — folytatta Nagy I —. *Csatár-*

Török Péter az FTC ellen elindul ... és kapura lő (MTI Foto Kovács Gyula felvételei)

ként nem volt előttem saját társam, elvesztem a védők gyűrűjében. Most, hátulról indulva kényszerítővel megjátszhatom az elöl levő csatárt, s ha megfelelően begyakoroltuk, a visszakapott labdával mindjárt gólhelyzetbe kerülhetek. Jó erőben is vagyok, el merek indulni emberemről, egy csellel, gyors indulással otthagyhatom az ellenfél középpályását, s máris létszámfölénybe kerülhetünk támadásban. Szóval jó ez így ... Ami futásban, sprintekben több — vállalom!

Törökhöz hasonlóan Nagy II a gólok mellett annak is örül, hogy újra közel került a válogatotthoz. Határozott célja, hogy játékával, eredményességével rendszeresen helyet kapjon a legjobb magyar tizenegyben.

Nagy II János

Cselezve szép az élet

Mucha Józsefre igazán nem lehet ráfogni, hogy búskomor ember. Arca mindig mosolygós, szereti a tréfát, a viccet. Mostanában még vidámabb, mint amilyen lenni szokott, de ennek nem tréfa az oka, hanem egy több mint négykilós emberpalánta, Mucha Bálint.

— Ennyire szereti, tiszteli csapattársát, a válogatott középhátvédet, hogy ...

Nem engedi befejezni a mondatot, közbevág:

— *Persze, hogy szeretem a Lacit, de a srác nem azért kapta a Bálint nevet. Csak nem szeretem, ha egy fiút becéznek. A Bálintot pedig nemigen lehet becézni ... Persze ebből az alapállásból kiindulva hívhatnák a fiamat Kelemennek is.*

— Püff neki, még egy csapattárs ...

— *A Bálint jobban tetszett.*

— A gyereknek abszolút futballista neve van. A „vezetéknév" is válogatott, meg a „keresztnév" is ...

— *Persze ez nem jelenti azt, hogy a gyerek labdarúgó lesz. Ha lesz kedve, akkor focizhat, ha nem, nem erőltetem.*

— Ha netán mégis barátságot köt a labdával mire tanítja meg?

— *Cselezni! Mert nagyszerű dolog, ha az ember a labda birtokában becsaphat másokat. De a cselezésnek csak úgy van értelme, ha az nem öncélú, hanem a játékot, az eredményességet szolgálja.*

— Ha ezt vallja, mégis miért van az, hogy néha-néha feleslegesen cselezget?

— *Az az igazság, hogy én nem vagyok labdavirtuóz. Én nem tudom a fülemen is táncoltatni a labdát ... Persze nem is akarom! Ha viszont jó az erőnlétem, s lendületből rátudom vinni az ellenfélre a labdát, be tudom csapni. A labda „fűzésével", a súlypontom változtatásával, testcseleimmel. Ha viszont kicsit „macskás" a lábam, akkor általában egyhelyben topogva próbálok cselezni, s ez nekem nem fekszik. Ez látszik öncélú cselezgetésnek ... Azt a stílusú cselezést szeretem, amelyiket sikerült bemutatnom augusztus 25-én a Népstadionban, a Bp. Honvéd elleni rangadón, amelynek végén Nyilasi azt a látványos gólt fejelte.*

— Zúgott is a vastaps ...

— *Már hetek-hónapok teltek el, de még mindig a fülemben cseng az a tenyérszülte zene. Álmaimban most is vissza-visszatér az a pillanat, amikor a többiek felém rohannak, felkapnak, s a levegőbe dobálnak vigyázva, úgy, mint egy hímestojásra, hogy le ne essek ...*

— Valóban ritka jelenet volt, hogy a gól előkészítőjét így ünnepeljék.

— *Ezért is érdemes cselezni ... Azóta vallom azt, hogy cselezve szép az élet.*

— Persze a cselekhez nem elég az erőnlét ...

— *Nem bizony. A labdával is „barátságban" kell lenni. Ez pedig csak úgy lehetséges, hogy sok időt tölt az ember a bőrlabda társaságában. Hány és hány órát gyakoroltam egy-egy mozdulatot, megoldást. De megérte! Már csak azért is, mert amit az ember tud, azt nem veheti el senki. S a sok gyakorlásnak van még egy eredménye: mindig kitalál az ember valami új, finomabb mozdulatot. A mozdulatmozaikokból aztán összetevődik a csel. Nem is egy ...*

— A mérkőzés teremtette szituációkban tehát válogatni is tud?

— *Persze. Ez azonban nem zárja ki azt, hogy rögtönözzek. De ...*

— De?!

— *Sohasem a saját szórakoztatásomra. A ma labdarúgásában már*

Mucha József

senki sem engedheti meg magának azt, hogy valamit azért csináljon, mert szép, s a közönségnek tetszik. Jó, ha a megoldásaimat megtapsolják, de ez nem mindig cselsorozat. Ha a helyzet úgy kívánja: hosszan indítok. Azon az emlékezetes augusztusi estén azonban erre nem volt lehetőség, viszont a lendületből végzett cselsorozattal három embert is be tudtam csapni, létszámfölénnyel érkezhettünk Gujdár kapuja elé. Persze az egész semmit sem ért volna, ha nem érkezik Nyilasi... Egy cselsorozatnak csak akkor van értelme, ha nem csak én értem — hanem a társaim is. És akkor eredménnyel jár!

Mucha József minden edzésen azért gyakorol egy-egy mozdulatot tucatszámra, hogy cselei az ellenfél számára kiismerheteelenek legyenek, ugyanakkor a vele gyakorló társaknak közérthető...

Mert a futballt „apróságok" — például Mucha-cselek — teszik érdekessé, s az FTC játékát eredményesebbé.

Turai László

Táborban a pesti vagány

Nem mindennapi kacskaringókat írt le *Turai László* eddigi pályafutása. Egy kis túlzással vesszőfutásnak is lehet nevezni. A Bp. Spartacusban ismerkedett meg a focival, majd hosszú évek következtek — az 1966/67-es vendégeskedéssel a Kossuth KFSE-ben — a Fradiban. A többit mondja már maga a Kaposvári Rákóczi csatára!

— *Jó kis társaság verődött össze Csanádi Ferenc keze alatt az ifiben. Branikovits, Bálint, Horváth Árpi — tehetséges évjárat tagjaként nekem is nagy jövőt jósoltak. Nem tagadom, ifjúsági-válogatottként, „Hoffer-bébiként" én is álmodoztam eleget, és nagyokat... Azután jöttek a nehézségek, mentek az évek. 1969-ben a Fradi amerikai út előtt állt. Engem tizennegyedikként terveztek, de szépen kipottyantam a küldöttségből. Régi dolog, de kemény fault volt. S mindig megmarad bennem. Akkor azt mondták, fiatal vagyok, később meg alacsony termetem miatt éreztették velem: nem zöld-fehérbe való vagyok. Így hát fogtam a vándorbotot. — Fájt a búcsú, hiszen Ferencvárosban születtem, oda köt minden. Akkoriban nősültem, 1800 Ft volt a fizetésem, meglehetősen kevés. A Szállítókba igazoltam. Ott meg az volt a baj, hogy mindig elmondtam a véleményemet, apám ilyennek nevelt. Hiába ment a játék, megbélyegeztek, mint renitens, szájaló valakit. Mindenképpen NB I-es akartam lenni, az Egyetértést választottam. — Selenka Tomit támadták az idősebb játékosok közül többen, én melléálltam, s attól fogva kevés nyugalmam volt. Amikor jött az MTK-val a fúzió, a kék-fehérek nem vettek figyelembe, mert „lekagylózták", hogy összeférhetetlen vagyok. Szabadlistás lettem, kicsit fáradtan, csalódottan. Tatabánya és Salgótarján is vonzott, de Kaposvár lett belőle. Jól meghánytuk-vetettük az asszonnyal, lakást is kaptam végre. Ráadásul úgy éreztem — bár sohasem láttam a somogyiakat játszani —, hogy van sanszuk, fejlődőképes gárda. Tiszta lappal, előítéletektől mentesen — gondoltam vágjunk bele, úgy igazából.*

Akkor az NB I B-ben a 2. helyen állt a Rákóczi. Néhány hónap, és Somogy fővárosában csak az volt a téma: a kis Turai behozta az élvonalba a csapatot!

— *Igen, jöttek a nézők és vélemény-mondók, mint egy messiáshoz. Pedig csak 9 gólt rúgtam, igaz, azok közül több is két pontot ért. Különösen a fővárosban igyekeztem, hiába a dac nagyon is emberi tulajdonság.*

Később Turait elnevezték „pesti vagánynak". Továbbra is jogosan hozsannázták tudását, de valami érthetetlen dolog történt: az NB I-es meccseken gyakran került a cserepadra.

— *Úgy látszik, ha az ember sportszerűen él, nem megy el „társalogni" egy-két-több fröcs kíséretében, az is baj. Én viszont csak olyan vagány vagyok, aki szereti a családját. Ha egyszer vége lesz, visszamegyek Pestre; 8 testvér, szülők, a kerület — hiába, ezt nem lehet pótolni semmivel. Itt amolyan „pótbarátaim" vannak (szigorúan nem a csapattársakról van szó az idézőjelben, ezt hangsúlyozom!), ha megy a játék... A cserepadról még ez sincs. Igen, Mathesz Imre edzővel voltak is — minek nevezzem? — nézeteltéréseim. Miért? Amikor azt kezdik rebesgetni, hogy egy játékos többet tett, mint maga a mester, akkor logikus, hogy az előbbi húzza a rövidebbet. Soha nem állítottam magamról, hogy én vagyok a Kaposvár „ásza", amit tettünk, azt tizenegyen csináltuk! Mit lehet tenni? Mondják a srácok, ne álljak melléjük a vitákban, mert baj lesz velem. 27 éves vagyok, ideális korban, jó erőben. Persze minden félreértés egycsapásra a múlté, ha megy a játék. Úgy mint a Honvéd ellen Kispesten. Végre kezd „lazulni" a társaság, hiszen alaposan belefáradtak abba, hogy az NB III-ból tüneményes gyorsasággal az élvonalba focizták a klubot.*

Mit vár még a „kis Turai"?

— *Válogatott már nem lehetek, de a „B"-ben szeretnék szóbajönni. Most végzem az üzletvezetői iskola második évét, ha befejezem, visszamegyek Pestre. De feltétlenül I. osztályú Kaposvártól akarok visszavonulni. Csak a kellemetlen közjátékok maradnának már el. Legutóbb az egész város arról beszélt, hogy egy titokzatos fekete kocsiban tárgyaltam a siófokiakkal — átigazolásról... Ilyenkor tényleg jó volna elszabadulni, mert amellett, hogy képtelenségeket állítanak, még a gyanakvás magvait is elhintik. A szabály viszont szabály: a várost elhagyni engedély nélkül kaposvári focistának tilos. Így azután olykor edzőtáborban érzem magam. Hosszú, nem is mindig kellemes edzőtáborban.*

Elégedett vagyok-e? Erről inkább majd a pályán. És a válasz legyen a formám jó? Ha játszhatom huzamosan is...

Hat igen, három nem

Bulgária ellen, Várnában mutatkozott be a válogatottban, de a sportágat szeretők a Svájc elleni, szolnoki 90 perc után fedezték fel igazán. *„Megoldódott a balhátvéd ínség..."* — hangzott a szakemberek és nézők véleménye. Időközben a Pécsi MSC búcsút mondott az NB I-nek, *Tóth József* pedig fájó szívvel a baranyai városnak.

„No, ez nagy fogás volt!" — így a szurkolói hangok Újpesten. Mert a balhátvéd a Dózsában folytatta pályafutását. Nem kevés zökkenővel...

— *Tény, és sokan megírták* — emlékezik a most 25 éves lila-fehér „négyes" —, *hogy roppant nehezen rázódtam bele a főváros életébe. Hiányzott Pécs, még jobban a feleségem. Hiába, a „nagy" Dózsában focizni felelősség. Ráadásul — ha ezt nem is éreztették velem, s én sem gondoltam rá — olykor felötlött azért, hogy nem sokkal előbb még alaposan rugdaltuk egymást a bajnokin újsütetű klubtársaimmal... Mert hát a Pécsben is oda kellett tenni... E kis lelki megtorpanás feledtetésében sokat segített Várhidi Pál. Később a feleségem is Budapestre költözött, lakást kaptunk. Az edzésekre jövet Dunai Ede baráti szava oszlatta az érthető magányt. A pályán kezdetben elmaradtam a várttól, pedig ugyanazt kívánták tőlem, mint a PMSC-ben.*

(Várhidi Pál: — *Szükségünk volt rá, mert gyors, kemény védő. Szélsőjének kikapcsolása mellett egyre inkább azt kértem tőle, menjen fel, mert nálunk nyitottabb a terület. Támadó csapatban, amely gólra játszik, ez elengedhetetlen követelmény. Mivel ritka lelkiismeretes, olyan gólokat is magára vett, amelyeket pedig egyáltalán nem az ő hibájából kaptunk.)*

Bajnoki címét megvédeni igyekvő, a több riválissal küzdő társaságba beépülni, megszokni az új otthont, a változott stílust: egyenként is egész embert kívánó feladat. És Jóska még négyszer volt válogatott ebben az időszakban! Azután megállt a 6. „címeres mérkőzés" után.

— *Erre a „kihívó" kérdésre nehéz választ adni. Érzésem szerint nem kaptam még elég bizonyítási lehetőséget. Hallottam sokfélét ezzel kapcsolatban: hogy a válogatott védelmének magasítása a cél, én pedig a 173 centimmel tényleg nem vagyok egy góliát. Azt érzem, hogy ott vagyok a „tűz közelében", hiszen három meccs előtt is behívtak a keretbe, de azután a görögök ellen ismét játszhattam.*

A Tóth Jóskát bírálók legfőbb érve azonban: amit a „légi" védekezésben nyújt, azaz a fejjátéka kívánnivalót hagy maga után.

Tóth József rohamra indul a Bp. Honvéd elleni 4-1-es mérkőzésen (MTI Foto, Petrovits László felvétele)

— *Balszélsőként kezdtem, a középpályáról pedig hamarosan még egy sort visszarukkoltam. Elképzelhető, hogy hároméves védőjátékom még nem eredményezett elég tapasztalatot, dehát a fejeseknél a magyar mezőny szélsői is előszeretettel rakják oda a könyöküket, megbillentik a védőt. A leglényegesebb azonban: túlteng bennem a bizonyítás vágya, minden mérkőzésre úgy megyek ki, hogy „na most bizonyítanom kell a lila-fehérért".*

(Várhidi: — *Nincs oka félelemre. Az egy év alatt egyszer sem hiányzott a csapatból. Tökéletesen elégedett vagyok vele. Törhetetlen szorgalom, megalkuvás nélküli küzdőképesség — ez Jóska egyéves „mérlege" nálunk. Jól jártunk vele!)*

— *Persze a célt jóval világosabban látom, mint átigazolásomkor. Pécsett kicsit feleslegesnek tűnt a munka, egyik nap futottunk százszor 30 métert, másnap meg térdreestünk a meccsen. Havonta egy győzelem... Itt roppant jó játszani, nincs gondolatom, ami ne a labdarúgással „foglalkozna". Ez az életem, tökéletesen elégedett vagyok, s ha még egyszer felvehetem a piros-fehér-zöldet...*

Ha az ember belegondol, van ellentmondás, nem? Listavezető csapatban játszik, nem is rosszul, és mégis csak vár. A visszakerülés mellett mire?

— *Hogy versenyben leszünk az aranyéremért! Tartok a Honvédtől, mert ugyanolyan kiszámíthatatlanok, mint karmesterük, Kocsis Lajos. Jövőre pedig beiratkozom a Vendéglátóipari Főiskolára.*

És melyik jobbszélső a „mumus"?

— *Ha megmondanám, magamnak ártanék. Jobb, ha nem tudja az illető.*

A legnagyobb élmény?

— *Sok futballista elmondta már előttem. Az első válogatottság.*

A legérzékenyebb kritika?

— *A Bilbao elleni újpesti UEFA-találkozón kétszer egymás után kivittem a labdát az oldalvonalon túlra. Még este mondta a feleségem, hogy a tévé-ben erősen „kiemelték" ezt a két dolgot.*

A jövő?

— *Remélek.*

Párbeszéd Sebestyénnel

— Szereti a góllövést?

— *Persze, hogy szeretem.*

— Az NB I-ben eddig nem nagyon „porolta ki" az ellenfelek kapuját...

— *Még meg kell szoknom ennek az osztálynak a légkörét.*

— Meg kell szokni?! Hiszen több mint három éve NB I-es játékos, vagy nem?

— *Valóban, három éve annak, hogy bemutatkoztam az elsőosztályban. Igaz, csak néhány percet játszottam a Csepel ellen, s kikaptunk. Ezzel be is fejeződött számomra az 1973—74. évi bajnokság. Legalábbis az első csapatban.*

— A tűzkeresztség után mikor jutott újra szóhoz?

— *Néhány nap híján egy év múlva. A Honvéd ellen, mondanom sem kell: kikaptunk...*

— És megint búcsúzott?!

— *Nem. Ezúttal még két találkozón szerepeltem az ősszel, majd csereként újra kettőn tavasszal. A Honvéd ellen a 66. percben jöttem be Kispesten, Bokor helyett, s nem sokkal később kiállítottak.*

— Ez tette be a kaput a Haladás VSE-nél?

— *Nem hiszem. Az mindenesetre kétségtelen, hogy a hátralevő tíz találkozót csak a nézőtérről láttam. Közben bevonultam katonának, s amikor jött a nyári átigazolás, köl-*

Sebestyén Péter

csönadtak Körmendre, az NB III-as csapathoz.

— Nem hiszem, hogy szívesen ment két osztállyal lejjebb...

— Nevetni fog, szívesen mentem. Hogy miért? Megmagyarázták, hogy jót tesz nekem ez a kis kerülő, hiszen a vasat is tűzben edzik... Az NB III pedig alkalmas arra, hogy megnyugodjak, rutint szerezzek. Nagyon zöldfülű voltam ugyanis még a futballpályán. Tizennyolc éves koromban kezdtem el versenyszerűen sportolni, addig csak a gimnázium csapatában játszottam. Az pedig édeskevés ahhoz, hogy valaki NB I-es labdarúgó legyen. Még ha született tehetség is. Én pedig...

— Nem lehet ügyetlen, tehetségtelen, ha alig két év után játszhatott az NB I-ben...

— Ez már a múlt, nem is érdemes rajta elmélkedni. Kétségtelen, hogy bemutatkoztam, s nem váltottam meg a világot. Persze nem is vágtam neki ilyen tervekkel a labdarúgásnak! Körmenden aztán megtaláltam igazi önmagan. Ballábas vagyok, s mint baloldali középpályás végig játszottam az 1975—76. évi bajnokságot. Viszonylag gyorsan futok, s így azt a feladatot kaptam, hogy támadó felfogásban játsszam. Huszonegy gólt szereztem...

— És visszahozták a Haladás VSE-hez.

— Megmondták, hogy csak egy évig adnak kölcsön. Örülök, hogy így történt. Lehiggadtam, most már nem vagyok olyan lámpalázas.

— Nem érte váratlanul, hogy Sárosi László vezetőedző nem baloldali középpályásként vette számításba?

— Sokat beszélt velem a mester, megmagyarázta, hogy a középpályán most nincs hely. Viszont a jobbszélső poszt betöltetlen. És miután én nagyon szerettem volna az NB I-ben játszani, megértettem. Egyébként azt is vázolta előttem, hogy nem kell ragaszkodom az oldalvonalhoz. És én „kalandozom" is... Persze nem felelőtlenül.

— És nem is akárhogy, hiszen néhány hét alatt több NB I-es mérkőzésen szerepelt, mint azelőtt két év alatt...

— Örülök, hogy bíznak bennem, lehetőséget adnak. Bár nem mindig ment jól a játék.

— Melyik találkozóra emlékszik a legszívesebben?

— A Tatabánya elleni mérkőzésre. Három támadásvezetésem után gólt szereztek társaim, s 4-3-ra nyertünk. Mámorító érzés volt, hogy részese vagyok a sikernek.

— Élete első NB I-es gólja után, az MTK-VM ellen mit érzett?

— Kimondhatatlan boldogságot. Hiszen mindig az első a legnehezebb...

— Mosolygós arcát látva biztos, hogy elégedett.

— Hát miért ne lennék az?! Bíznak bennem, úgy érzem, játékostársaim szeretnek is, s még csak 24 éves vagyok. Évekig játszhatom az NB I-ben, ha élni tudok a lehetőséggel... Mindenesetre mindent megpróbálok, hogy a Haladás VSE összeállításából ne hiányozzon az a név, hogy Sebestyén Péter.

Boskovics Jenő

Lantos Gábor

Szabó Sándor

Mit számít az, ha zuhog az eső, vagy fúj a szél — az Üllői úti pálya mindig zsúfolt, még a SZEOL elleni mérkőzésen is. Hiszen ki hiányozhat, amikor Nyilasi gólt fejel (MTI Foto, Petrovits László felvétele)

Van mit megvédeniük!

Rákosi Gyula vezetésével az ifjúsági válogatott új feladatokra készül. Jövőre következik a XXX. UEFA Torna és sor kerül az I. Ifjúsági Világkupa küzdelmeire is. Addig persze sok akadályt kell sikerrel venni. Hogy az UEFA 16-os döntőjébe eljusson Belgiumba csapatunk, előbb selejtezőt kell játszania Görögország ellen.

Az IBV után

A rajt nem volt valami sikeres. Csapatunk az IBV-n csak az utolsó, a 10. helyet szerezte meg. Kilenc szocialista ország és a rendező Bulgária B együttese vett részt a küzdelmekben. Az IBV, az Ifjúsági Barátság Verseny sok sportágban minden évben sorra kerül. Ezek a találkozók, jó erőfelmérő viadalok, egyben segítik a felkészítést is. Labdarúgásban éppen a soron következő UEFA Tornára.

A gyenge szereplés felett még ma sem lehet napirendre térni. Rákosi Gyula, az ifjúsági válogatott edzője nagyon reálisan értékelte az ott történteket.

— *Azzal kezdem, hogy én is hibáztam, méghozzá a kiválasztáskor* — mondta. — *Jobban meg kellett volna néznem, kit viszünk el a tornára. Sajnos, ebben az évben teljesen új csapattal kellett nekivágnunk a küzdelemsorozatnak. A magyarországi UEFA Tornán második helyet szerzett gárdából szinte mindenki kiöregedett. A hiba ott volt részünkről, hogy az akkori ifjúsági B-csapat néven szerepelt együttesre nem figyeltünk jobban oda. A bulgáriai kudarc időben jött figyelmeztetés.*

— Milyen következtetéseket vontak le a fiaskóból?

— *Nagyobb gondot kell fordítani a kiválogatásra minden téren. S arra is ügyelni kell, hogy csak azok kerüljenek hozzánk, akik hajlandók is azért tenni valamit, hogy válogatottak lettek. Bulgáriában baj volt az akarattal, a lelkesedéssel. Levontuk a következtetést!*

— Milyen formában?

— *Szeptember végén részt vettünk a Trofeo Jugoszlávia nemzetközi ifjúsági tornán Labinban és Pulában. Oda az IBV-csapattal már csak azokat vittük el, akiknek az igyekezetével, hozzáállásával elégedettek voltunk. A tornán találkoztunk többek között Ausztria, Bulgária és Görögország csapatával is. A görögökkel mi jövőre selejtezőt játszunk, így most volt alkalmunk szemügyre venni együttesüket.*

Tudjuk, korai még csapatról beszélni. Sok minden történik addig, amíg jövő tavasszal elkezdődnek a tétre menő küzdelmek. De azért nagy vonalakban már ki lehetett alakítani a bővebb keretet.

— *Szeptember második felében a következő 16 játékos kapott szót a mérkőzéseken: Disztl (Videoton) és Hirth (PMSC) kapusok, Farkas (PMSC), Keskeny (ZTE), Bársony (Bp. Honvéd), Udvardi (Tatabánya), Gyurácz (Sirok), Rácz (DVSC), Kerekes (Kiskunlacháza) Kiss G. (Haladás VSE), Nagy T. (Videoton), Csomány (FTC), Sulia (Dunaújváros) Vincze (Csepel) és Závodczky (DVSC) mezőnyjátékosok. Változások még persze lehetnek, de gondolom a gerincet ebből a keretből alakítjuk ki* — mondta a szövetségi edző.

— Tehát ismét a vidéki fiatalokra épül az ifiválogatott — jegyeztük meg. — Úgy hallottuk többen is szót emeltek emiatt.

— *Igen. De hadd mondjam meg, hogy az eredmények minket igazoltak eddig. Idén ősszel került sor a megyei válogatott csapatok országos tornájának csoportmérkőzéseire. A 19 megye és Budapest csapatai öt csoportban játszottak a továbbjutásért. Az eredmények ismertek. A húsz csapatból a legjobb nyolc közé Budapest nem tudott bekerülni. Pedig a csoportokból első helyen végzett öt csapaton kívül még a másodikak is bejutottak, igaz csak a legtöbb pontot elért három. A budapestiek alulmaradtak. Ez a torna pedig elsősorban azt a célt szolgálta, hogy játékosokat adjon a következő UEFA Tornára. Sajnos, idén nem alakultak jól a dolgok. Válogatni nekünk is sokkal könnyebb, ha sok jó labdarúgónk lenne ifiszinten.*

Sok a tennivaló Belgiumig

Ősszel még néhány feladat vár a legjobb ifi játékosokra. A jugoszláviai portya és a Szovjetunió elleni két ifitalálkozó után (ez utóbbin az 1959. augusztus 1. után születettek játszhattak) még van mérkőzés. Már hagyomány, hogy az év utolsó hónapjaiban mindig megmérkőzik csapatunk az NDK-val. Ezekre a mérkőzésekre ezúttal Magyarországon kerül sor. Szó van még arról, hogy játszunk a lengyelekkel, s részt vesz a csapat a monacói tornán.

Jövőre pedig újabb szép terveket lehet valóra váltani, ha a csapat alkalmas lesz arra, hogy helytálljon. Szó van arról, hogy ismét Iránba utazik az év elején az ifiválogatott, s a Szovjetunió újból megrendezi a dusambei nemzetközi tornát. Ez a két nagy esemény vezeti be a jövő évi programot. Van tehát cél, amiért érdemes küzdeni.

Az utóbbi két esztendőben az UEFA Tornákon megszerzett bronz majd ezüst érem jórészt a lelkesedésnek, akaratnak köszönhető. A svájci és a magyarországi tornán szinte mindenki szívvel-lélekkel küzdött. Lendületes, gyors volt a csapat, s tudott vesztett állásból is nyerni.

— Most számíthatunk-e hasonló erényekre? Mert ha nem akkor kevés babér terem számunkra — mondtuk Rákosi Gyulának.

— *Az IBV után tisztáztuk a dolgokat* — mondta Rákosi Gyula.

— *Aki nem felel meg a követelményeknek, arról lemondunk. Nincs értelme annak, hogy beletörődjünk abba, hogy néhányan csak tessék-lássék módon játszanak, gyakorolnak a magyar ifjúsági válogatottban. Hozzánk csak azok kerülhetnek hosszabb távon akik úgy játszanak, mint elődeik, akik elismerést vívtak ki maguknak a nemzetközi porondon, s éppen a legrangosabb eseményen, az UEFA Tornákon vizsgáztak kitűnően. Nekünk van mit megvédenünk. Kétszer dobogósok voltunk. Ránk jobban ügyelnek, s idehaza pedig joggal várnak tőlünk eredményeket! A jövőben megalkuvás nélkül válogatunk. Az kerül a keretbe, majd a csapatba, aki egyesületében bizonyított.*

A felkészítésről, a heti edzésmunkáról is szó esett beszélgetésünkben. Éppen a jugoszláviai torna előtt került sor az egyik edzőmérkőzésre — felnőtt csapat ellen. Az Április 4 Gépgyár együttese 4:1-re nyert a fiatalok ellen. A játékosok közül többen fáradtnak tűntek. Az akarattal, a lelkesedéssel, a harcossággal nem volt különösebb baj. De feltétlenül el kell gondolkodni azon, hogy a jövőben milyen napon legyen a válogatott közös edzése. A taktikai elemeket, a csapat építését csakis akkor lehet eredményesen végezni, ha a játékosok frissek, fogékonyak.

A jövő évi UEFA Tornán, a jubileumi XXX., nem hivatalos ifi EB-n Belgiumban azok játszhatnak, akik 1958 augusztus elseje után születtek.

Varga Béla

KÉPES HÍRADÓ

Az egyik nyugatnémet lap Beckenbauert a róla készített bronz-szoborral ajándékozta meg — a 100. válogatottsága alkalmából

A Bp. Honvéd—Csepel (1-0) mérkőzésen búcsúztatták el Szkokán Zoltánt a neves játékvezetőt, aki utoljára mint partbíró működött. A JB ajándékát Vizhányó Ferenc adta át (MTI Foto)

Roma—Bologna 1-1. A kupamérkőzésen Musiello ilyen közelről fejelte Adani, a Bologna kapusának hálójába a labdát

Ferencváros—Csepel 5-0. Buronyi hiába rohamoz, nem tudja bevenni Hajdú kapuját (MTI Foto, Petrovits László felvétele)

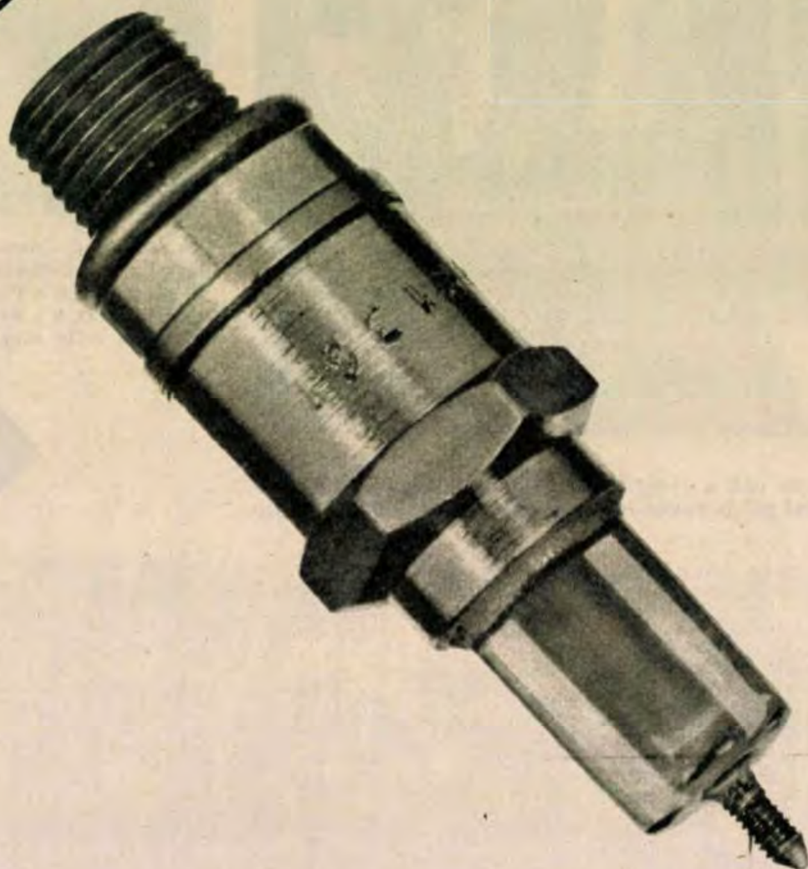
Az amerikai Cosmos-szal Párizsban járt Pelét emlékverettel tüntették ki. A mérkőzésen a Paris Saint-Germain 3-1-re nyert, s a kezdőrúgást Mireille Mathieu tette meg

Újpesti Dózsa—Bilbao 1-0. Ez volt a győztes gól: Dunai II fejelte. Mint Bilbaóban kiderült: ötször ennyi gól is kevés lett volna (MTI Foto, Kovács Gyula felvétele)

Colortest

ellenőrző üveg gyújtógyertya

- üzemanyag-megtakarítást eredményez
- biztosítja a benzin-levegő keverék optimális arányát és ezzel csökkenti a légszennyeződést
- Colortest nemzetközileg védett márka
- kizárólagos gyártási jog

Gyártó:

Fővárosi Finommechanikai Vállalat

H—1072 Budapest, Nagydiófa u. 14.
Telefon: 421-760

Forgalomba hozza:

AUTÓKER

50 éves a BLSZ

Abban az évben, amikor az MLSZ fennállásának 25. évfordulóját ünnepelte, 1926. júliusában megalakult a profiszövetség, s előrehaladott tárgyalások folytak az amatőr alszövetségek létrehozására. Szeptember 20-án került sor a Budapesti Labdarúgó Alapszövetség (BLASZ) megalakítására, tisztikarának megválasztására.

Az első tisztikar így festett: *Zsarnóczay* János, *Laky* Dezső dr. társelnökök (az elnöki posztot egyelőre nem töltötték be), *Bíró* Dezső, *Springer* Ferenc dr., *Toldy* Zoltán dr., *Pártos* Gyula, *Kovácsházy* Vilmos, *Labiner* Gyula alelnökök. A főtitkári tisztségre *Lénárt* Ernőt választották meg.

A BLASZ létrejöttét rengeteg akadály előzte meg, amelyeket szüntelen tárgyalások, ellentétes vélemények összecsapása útján tudtak leküzdeni. Történelmi tény, hogy elsősorban azért lettek úrrá a nehézségeken, mivel a fővárosi kisegyesületek körében igen népszerű és nagytekintélyű vezetők — mint Bíró Dezső és Lénárt Ernő — akik a munkásegyesületek köréből kerültek ki, nagyszerű diplomáciai érzékkel mindig megtalálták a helyes utat.

A BLASZ vezetői igen nehéz körülmények között voltak kénytelenek az ország legnagyobb alosztályát vezetni, hiszen rendet kellett teremteni abban az összevisszaságban, amely a profiszövetség megalakulása következtében a fejekben keletkezett, s bizony tízezrek figyelmét vonta el az egyetemes labdarúgás alapvető kérdéseiről.

Segítséget kellett nyújtani abban, hogy ne essenek szét a kisebb csapatok, amelyeknek legjobbjai egyik napról a másikra a proficsapatokba kerültek. Fel kellett venni a harcot az általános elanyagiasodással szemben, amelynek gyökerei már korábban is éltek ebben a sportágban. Részt kellett venniük olyan átigazolási szabály megalkotásában, amely nemcsak a profik érdekeit tartotta szem előtt.

A BLASZ igyekezett a meggyőzés módszereit alkalmazni, de ha szükség volt rá, bátran élt a fegyelmezés egyéb lehetőségeivel is.

A profi időszak kezdetétől fellépett a BLASZ területén, tehát a fővárosban egy újabb nehézség is, s ez végigkísérte a főváros labdarúgását sok-sok későbbi esztendőn át: az egyesületek súlyosabbá vált anyagi gondja. Az amatőrbajnokság mérkőzései elvesztették közönségük nagy részét, gazdasági alapjuk megrendült, hiszen a bevételeik tekintélyes része a múltban a mérkőzések bevételeiből eredt. Abban az időben ez a legsúlyosabb gond lett, hiszen az állam nem hogy támogatást nem nyújtott, hanem súlyos adókkal még nehezítette is a működést.

Kiss Hugó, aki 1931-ben lett a BLASZ elnökségének tagja, majd a felszabadulástól elnök volt a haláláig

Az első évtől a tizedikig

A BLASZ gyorsan és eredményesen dolgozott. Ennek tudható be, hogy kemény viták után megtörtént a bajnoki beosztás. Beindult a bajnokság 1926 szeptember 5-én, s ennek különböző osztályaiban (két I. osztály, két II. osztály és öt III. osztály) közel 120 csapat indult.

Az első BLASZ bajnokság bajnokai az I. osztályban: Opree csoportban a BSE, a Springer csoportban a BEAC.

Kezdettől folyt a foglalkozás a BLASZ válogatott csapatának előkészítésére. Az első válogatott mérkőzést szeptember 18-án játszotta a Profiliga II. osztályának válogatottjával, s azt meg is nyerte 2-1 (1-1) arányban. Így állt fel ezen a mecscsen a BLASZ-válogatott: *Schönfelder* (Postás) — *Tresánszky* (Postás), *Soponyai* (BSE) — *Müller* (UTE), *Iván* (UMTE), *Ölvedi* (Testvériség) *Kása* (Postás), *Vig-Wilhelm II.* (UTE), *Ivanics* (MÁV), *Kirchenbaum* (BTC), *Újvári* („33" FC).

Súlyt helyeztek a nemzetközi kapcsolatok felvételére is, amit bizonyít, hogy e meccs után tíz napra, 1926. szeptember 28-án Pozsonyban vendégszerepelt a BLASZ válogatottja. Az első nemzetközi mérkőzésére így állt fel a BLASZ: *Schönfelder* (Postás) — *Mészáros* (Törekvés), *Gutvillig* (BAK) — *Pesovnik* (BEAC), *Müller* (FTC), *Bobrik* (Postás) — *Koffler* (Vasas), *Rajnai* (BEAC), *Kalas* (Postás), *Dobos II.* (Postás), *Kálix* (MTK). Ez a csapat 3-1 (2-1) arányú győzelmet aratott Pozsony válogatottja ellen, s nagy közönségsikert aratott.

Ahogy teltek az évek, úgy erősödött a vezetés a BLASZ-ban és ha nem is meredeken felfelé ívelve, de emelkedett is a színvonal, nőtt az egyesületek, valamint a bajnokság különböző osztályaiban szereplő csapatok száma. Az egyesületek jelentős részében a későbbiek folyamán egyre több figyelmet fordítottak az utánpótlás nevelésére.

Már a szétválasztás előtt is az volt a rendszer, hogy az ifjúsági csapatok abba az osztályba nyertek beosztást, amelyben a felnőtt csapat szerepelt. Ez a rendszer 1929-ig volt érvényben. Akkor a BLASZ kiírta az önálló ifjúsági bajnokságot kieséses — feljutásos alapon. Kezdetben bizonyos tekintetben gátolta a fejlődést, az egységes irányítást az, hogy sok ifi együttes a MILL-ben (Magyar Ifjúsági Labdarúgó Liga) szerepelt, de ez 1933-ban megszűnt, s az ifi bajnokságokat a fővárosban teljes egészében a BLASZ üzemeltette. Mivel az alszövetség nagy erőket vetett be az ifjúsági labdarúgás fellendítése érdekében, mutatkoztak is az eredmények. Nőtt a csapatok létszáma, emelkedett a színvonal.

Hadd közöljünk néhány adatot a fejlődésről. Az 1926—27-es bajnoki évben mintegy két és fél ezer mérkőzést játszottak le a fővárosban, 10 évvel későbben már négyezret! Ebben az az örvendetes, hogy a négyezer közül már 800 ujoncmérkőzés volt. Az újoncbajnokságot 1933-ban — amikor a 12—15 éves labdarúgó gyerekek száma *több ezerre* emelkedett — beindították. Az is a fejlődés jelzőszáma, hogy míg 1926-ban 57, addig 1936-ban már 75 pálya állt a BLASZ-bajnokságban szerepelt csapatok rendelkezésére. Akarva, nem akarva új pályákat

A BSE nyerte a BLASZ és az országos amatőr bajnokságot 1927-ben

A BLASZ indította be először Magyarországon az újonc bajnokságot. A képen két BLASZ újonc válogatott az 1930-as évek első felében

kellett létrehozni, mert már nem tudtak helyet adni a jelentkező fiataloknak.

Ellenállás — amíg lehet

A fasizmus szele a harmincas évek második felében egyre inkább elért hozzánk is, s amikor 1939-ben az MLSZ élére kormánybiztost neveztek ki, a BLASZ társadalmi munkásai, akik a bizottsági munkában sokat alkottak, többségükben abbahagyták a munkát. Az egyesületek jelentős része, amíg lehetett szabotálta a fasiszta rendelkezések végrehajtását, lassította az ütemet, kereste a kibúvókat. Úgy is ellenálltak, hogy nem teljesítették anyagi természetű kötelezettségeiket a szövetséggel szemben. Fokozódott a szimpátia azok irányában, akiket eltiltottak a szerepléstől, s azon egyesületek iránt, amelyeket a fasiszta önkény uralomra jutása a szövetségben, megfosztott a további működés lehetőségeitől.

Nem egyetlen betű a különbség

A fővárosi labdarúgás fénykora természetesen a felszabadulás utáni időszakra esik. A felszabadult emberek, a labdarúgás igazi hívei hamar felismerték, hogy az új Magyarország fővárosában elérkezett az ideje annak, hogy nemcsak vissza lehet állítani az 1939 előtti évek szintjét — *1939 előtt is több akadályt állított a félfasiszta Horthy rendszer a sport fejlődésének útjába*, mint amennyit segített —, hanem egyre gyorsulóbb ütemben újat, haladóbbat lehet felépíteni. Az 1945. évet követő idők lendülete az újjáépítésben magával ragadta Budapest labdarúgásának régi és új szerelmeseit is. A szervező munka soha nem tapasztalt lendülettel folyt. Ezrek és ezrek kapcsolódtak a labdarúgás vérkeringésébe. Gombamódra nőtt az új egyesületek — főleg üzemi, gyári, hivatali, intézményi bázison —, szorgos kezek állami támogatással és társadalmi munkában a pályák tucatjait építették a fiatalok számára. Annyi mérkőzést játszottak, hogy nem akadt a hétnek egyetlen napja, amikor bajnoki mérkőzéstől ne lettek volna hangosak a pályák. Gyorstalpaló játékvezetői tanfolyamokat kellett rendezni, hogy elláthassák a bajnoki találkozókat játékvezetőkkel. És ami ugyancsak örvendetes volt, minden mérkőzésre jutott közönség is!

Midőn megalakult az OTSB s kialakult a magyar testnevelés és sport új rendszere, szervezete, új nevet kapott a BLASZ is: BLSZ (Budapesti Labdarúgó Szövetség). A különbség papíron mindössze egyetlen betű: a valódi különbség azonban — egy egész világ! A fővárosi labdarúgás a felszabadulás e néhány esztendeje alatt nagyobbat lépett a tömegesítés és a színvonal tekintetében egyaránt, mint azt megelőzőleg, a felszabadulással lezárult korszakban.

Ennek bizonyítására egyetlen adat: 1938-ban 138 fővárosi egyesület csapatai vettek részt a bajnokságban, míg 1953-ban több mint 600 budapesti labdarúgó szakosztály 1146 csapata küzdött valamilyen szinten a bajnoki pontokért!

A BLSZ tehát — nem feledkezve meg a minőség követelményeiről — valóban tömegsporttá szélesítette a labdarúgást. Ez persze csak a megváltozott társadalmi viszonyok adta megnövekedett lehetőségek következtében történhetett meg, s úgy, politikailag és szakmailag képzett sportemberek foglalták el a különböző posztokat *Kiss Hugó* — a munkásmozgalom régi, kipróbált társadalmi munkása — elnök vezetésével.

A mai helyzet

A fővárosi labdarúgás fejlődése természetesen párhuzamos volt az ország labdarúgásának előrehaladásával. A fénykort szürkébb évek követték. A társadalmi, gazdasági életben történt változások egyrészt, másrészt magában a sportágban bekövetkezett módosulások természetesen befolyást gyakoroltak a főváros labdarúgásának képére is.

Ma Budapesten az a helyzet, hogy jelentősen lecsökkent a szakosztályok létszáma. Ennek nagyon sok oka, összetevője van. Elég arra utalnunk, hogy az 1950-es években még nagyon sok volt Budapesten az olyan kis- és középüzem, amely önálló szakosztállyal rendelkezett. A gazdasági életben időközben végbement centralizáció hatására — olykor 3—4, sőt több ilyen szakosztállyal rendelkező üzemet vontak össze eggyé — kevesebb az üzem, ennek következtében a szakosztályok, s ezzel párhuzamosan a csapatok létszáma is. Az sem használt, hogy a Budapesten folyó gigantikus építkezések következtében jócskán szűntek meg a sporttelepek, s nem mindegyik helyett épült új, vagy nem ott épült, ahol a régi igénybevevők számára kellemes lett volna. És az sem utolsó tényező, hogy a fiatalság érdeklődése is változott az idők során: más sportágak is népszerűbbé váltak számukra egyrészt, másrészt pedig az életmód, a társadalmi viszonyok változásaival a maiak érdeklődési köre szélesedett, a sporton kívül újabb területekre terjedt ki. Persze, negatívan befolyásolták az embereket azok a nem kívánatos jelenségek is, amelyek a hatvanas években jelentkeztek a sportágban szakmai és erkölcsi vonatkozásban egyaránt. Meg kell még említenünk egy új jelenséget is: a hazai tömegsport mind erőteljesebb kibontakozásának egyik jele, hogy egyre népszerűbb a kispályás labdarúgás. Ez most már tízezreknek nyújt sportot és szórakozást. Sokan — mivel kevesebb a megkötöttség, könnyebben elérhető, több benne a szórakoztató elem, idősebbek is játszhatják — ezt

A BLASZ ifjúsági válogatott csapata 1935-ben

A BLSZ vezetősége ma. Balról körbe: Gubcsó János, ifj. bizottsági tag, Kürti Imre, Galambos László, elnökségi tagok, Pleiner János elnökhelyettes, dr. Tímár György elnök, Góliás Róbert főtitkár, Hernádi József, Almási László elnökségi tagok, Solti Jenő szöv. edző (Kovács Katalin felv.)

választják. Ha mindezt figyelembe vesszük, azt kell látnunk: ma sem futballoznak kevesebben, mint az ötvenes években, de egy jelentős hányad kispályára tette át működése színterét. A kispályákon elsősorban az idősebb korosztályokhoz tartozókat látjuk.

Ha a főváros labdarúgásáról beszélünk, természetesen gondolnunk kell azokra a csapatokra is, amelyeket nem a BLSZ, hanem — mivel az NB valamelyik osztályában szerepelnek — az MLSZ üzemeltet. Így, velük együtt ezek a mai helyzet mutatószámai:

összesen 520 budapesti csapat vesz részt a különböző szintű bajnokságokban, NB I-től a budapesti kerületi bajnokságokig. Ebből felnőtt csapat 267, ifjúsági 118, serdülő 135.

S hadd egészítsük ki ezt azzal, hogy a Budapest kerületeiben folyó kispályás bajnokságokban 535, az Úttörő olimpia kispályás mérkőzésein 212, nagypályás találkozóin 149, a munkahelyi spartakiádok kispályás mérkőzésein pedig 264 csapat indult ebben az esztendőben!

Fejlődésünknek további, és nagyon lényeges jelzőszáma az is, hogy a szóban levő 520 fővárosi csapatnál fő- vagy mellékállásban jelenleg 364 minősített edző dolgozik.

1976-ban a jövőért

Az ötvenedik évfordulón, amint együtt ülünk a BLSZ néhány vezetőjével, önkéntelenül is felmerül a kérdés: egy fél évszázaddal azután, hogy megalakult az ország legnagyobb szövetsége, mi az a kérdés, ami a leggyakrabban és a legnagyobb súllyal foglalkoztatja őket?

— *A jövő...* — válaszolja *Góliás* Róbert, aki 1957 óta tölti be a főtitkári tisztet.

Aztán újabb kérdés bevárása nélkül így folytatja:

— *A mi családunkban régi gyökerei vannak a fővárosi futballal való foglalkozásnak, s ezért jól ismerem a felszabadulás előtt eltelt negyedszázad történetét. Az 1945 utáni időszaknak pedig tanúja, 20 esztendő óta közvetlen résztvevője, ha úgy tetszik: az eredmények és a kudarcok egyik kovácsa vagyok. Engem és munkatársaimat legjobban a labdarúgás jövője, az utánpótlás nevelése foglalkoztat. Talán azért is, mert a gyerekekkel, az ifjúsággal való eredményes foglalkozás a BLSZ legszebb hagyománya. Jól ismerjük azokat, akik a budapesti pályákon ismerkedtek meg ezzel a sportággal s fejlődtek a legnagyobbak közé a múltban. S ismerjük azokat is, akik ugyancsak a fővárosi csapatok ifi garnitúráiból kerültek a mai NB-s csapatokba. S az a legnagyobb boldogság a mi számunkra, hogy azokban az elismerésekben amelyekben nekik részük van egy kicsit a mi munkánk is benne foglaltatik.*

— *Hogy ez az utánpótlást nevelő szép hagyomány ne csak tovább éljen, hanem még tartalmasabbá váljék, azért teszünk mi igen sokat annak érdekében, hogy az MLSZ szakmai iránymutatása, az erkölcsi nevelést is szolgáló határozatai Budapesten a mi területünkön is mennél színvonalasabban valósuljanak meg. Ezt a törekvést tükrözik a BLSZ rövidtávú és távlati tervei.*

Kiss Hugó, a néhány éve meghalt elnök munkájának folytatója, *Tímár* György dr., aki mielőtt az elnöki székbe került, több évtizeden át volt a BLSZ társadalmi munkása, ezt mondja:

— *Az a mi egyik legnagyobb gondunk, hogy a társadalmi aktíváink túlnyomó többsége túl van a hatvanadik életévén. Viszont az a legnagyobb szerencsénk, hogy fiatalos szívvel a fiatalokért dolgoznak. Mégis, meg kellene oldani valahogy a fiatalítást, mert a természet parancsával csak ideig-óráig lehet dacolni.*

— *A magam részéről is csak annyit tehetek hozzá főtitkárunk szavaihoz: számunkra parancs az utánpótlással való foglalkozás. S hogy ez nemcsak jelszó, hanem a legtisztább valóság, arra csak egy példa: az utóbbi időben nem egyszer fordult elő, hogy egyes szakosztályok a fellépő anyagi, vagy szervezési nehézségeket úgy kívánták legyőzni, hogy visszaléptették ifjúsági vagy serdülő csapatukat, mondván: nagy a lemorzsolódás, nincs elég játékosuk, nem tudnak kiállni. Mi ezt ilyen egyszerűen nem vesszük tudomásul. Azonnal kimegyünk a helyszínre, tárgyalunk, érvelünk, legtöbbször eredménnyel. Jobb belátásra, nagyobb erőfeszítésre serkentjük az illetékeseket, s mondhatom, a meggyőző érvek hatására rendbe hozzák a dolgokat. Ebből az a tanulság, hogy nem lehet és nem szabad mindent az objektív nehézségek számlájára elkönyvelni. Inkább keresni kell a módot az akadályok elhárítására. A labdarúgásban csak ott van igazi és tartós eredmény, ahol nagyon sokat és lelkiismeretesen dolgoznak. Én elsősorban ezt tanultam meg a sportágban eltöltött sok évtized alatt. Ezt a tapasztalatot igyekeztem a társaimnak tovább adni. A budapesti labdarúgásnak az a szerencséje, hogy az embereket erről meg lehet győzni. Hogy miért? Bizonyára azért, mert a mi Budapestünkön úgy szeretik a labdarúgást, mint sehol másutt a világon.*

Mi pedig reméljük, a budapestiek szeretete a labdarúgás iránt a következő 50 esztendőben sem csökken...

Tabák Endre

Meglepetések? Hozzá kell

Néhány héttel ezelőtt, az egyik vasárnap este NB II-es labdarúgócsapat edzője jelentkezett telefonon az eredményekért. A kifejezetten nagy meglepetésnek számító eredményeknél vártuk a hatást, de még csak egy szisszenést sem tudtunk kicsikarni! *„Nálunk ehhez hozzá kell szokni. Ha én minden meglepetésnél a fejemhez kapnék, egy éven át csak a fejemet foghatnám”* — hangzott a magyarázat...

A Ganz-MÁVAG vonatának zöld a jelzője

Amikor 1976 nyarán véglegessé vált, hogy a Kőbányai úti Ganz-MÁVAG az NB III-ban biztos bajnokságot nyerve ősztől az NB II tagja lesz, sokan egy könnyed kézlegyintéssel intézték el a dolgot. „Eggyel több csapat, akik ellen biztos a két pont, ezekkel is csak tovább hígult, gyengült a mezőny” — általában ez volt a tősgyökeres, második vonalbeli együttesek véleménye új vetélytársukról. Hogy sokan elhamarkodottan ítéltek, annak igazolására nem kellett sokáig várni, hiszen a Ganz-M. a rajt után sikert sikerre halmozott, olyan is előfordult, hogy vezette a táblázatot! Egyszóval csak a kívülállók, a csapatot távolról, jobbára az újságokban megjelent eredményeik alapján megítélők számára volt meglepetés a Ganz-M. kitűnő szereplése. Azok, akik az NB III-ban is figyelemmel kísérték útjukat jól tudták: *Vadász Károly*, a csapat edzője kitűnő kollektívát kovácsolt össze, s már a harmadik vonalban játszva szisztematikusan készítette fel játékosait a várható nagyobb feladatokra. Nem volt könnyű a dolog, hiszen úgy játszani hétről hétre, hogy kell az eredmény, kell a győzelem — hiszen a bajnoki cím megszerzése másként elképzelhetetlen — s emellett kovácsolni a jövő, még erősebb csapatát, első pillanatra megoldhatatlannak látszik. De hogy mégsem egészen az, azt Vadász Károly bizonyította. Az NB II-nek — éppen a módszeres felkészülés, a tudatos csapatépítés miatt — úgy vághattak neki, hogy nem kellett különösebb meglepetésektől tartaniuk. Néhány kifejezetten posztra történő igazolás után kialakult a legütőképesebb gárda, akikkel már a magasabb szintű játék is „előállítható” volt. S a Ganz-M. mai csapata már tudatosan játssza a futballt. Mindenki a helyén van, kerek egészet alkot a csapat, úgy játszanak, mint egy jól működő precíziós műszer. Erejük a középpályás sorban rejlik, itt három teljesen más stílusú, de egymást kitűnően kiegészítő játékos szerepel, az erőteljes, nagy munkabírású, erőszakos és gólerős Geiger — furcsa módon az MTK-VM-ben mégcsak bizonyításra sem kapott lehetőséget... — az NB I-es rutinnal rendelkező játékmester Selenka, és a szintén magas játékkultúrájú Simon. Ha ők elkezdik futtatni a labdát és kezükbe veszik az irányítást — sajnos ez többnyire még csak hazai pályán sikerül — akkor nem sok babér terem az ellenfeleknek. Persze hiba lenne, ha csak ennek a három játékosnak tulajdonítanánk a jó szereplést. Vadász Károly is a kollektivitásban jelöli ezt meg...

(„Már az NB III-as küzdelmek során látszott: jó játékosanyag van a kezemben. Biztos voltam abban, hogy bajnokságot nyerünk, az NB II-től viszont már tartottam egy kicsit. Több új játékost kellett beépíteni — Geigert, Selenkát, Márkust — és előre azt senki sem tudhatja, hogy ez zökkenőmentesen vagy kudarcokkal jár-e?... Eddigi tapasztalataim azt mutatják, hogy nálunk az előbbi következett be, az új fiúk remekül idomultak a már kialakult stílust játszó együtteshez, s saját egyéniségükkel csak még tovább növelték ütőképességünket. Nem mondom azonban, hogy minden rendben van. Várom a formahanyatlást, aminek törvényszerűen be kell következnie, de már most, a sikerek idején azon dolgozom, hogy ez majd minél rövidebb legyen, s minél kellemesebben kerüljünk ki belőle. A csapat egyébként négy-öt — kifejezetten erős — NB II-es csapatot leszámítva nem jobb és nem rosszabb a többieknél, így tulajdonképpen bármilyen végső helyezés elképzelhető, természetesen a feljutás kivételével.”

Nem tudni még, hogy az elképzelésekből, a reményekből mi válik valóra, de annyit máris mondhatunk: a Ganz-MÁVAG a legjobb úton jár ahhoz, hogy régi fényét visszaszerezze.

6-0 után 0-7

Tulajdonképpen a dicséret hangján kell szólnunk az Egri Dózsáról is. Ők ugyan sokkal, de sokkal hullámzóbb, szeszélyesebb teljesítményt nyújtanak, mint a gépgyáriak, de játékuk, maga a jelenlétük színfolt az NB II-ben. Nem új dolog, megírták, elmondták már jónéhányszor, hogy a világhírű bikavér városában mit jelent a futball, mennyire fontos társadalmi tényezője a városnak. A valaha NB I-es együttes azonban a pokol minden tornácát megjárta az utóbbi esztendők során, útjuk egészen a harmadik vonalig vezetett. Akkor aztán a felelős vezetők tabula rasát csináltak, új mederbe terelték a csapat életét, alaposan megtisztították a vezetést csakúgy, mint a játékosállományt. A csapat szakmai munkájának irányítására egy kiöregedett játékos, *Bánkúti László* kapott megbízást, s hogy fiatalos lendülete, nagy ügybuzgalma nem volt hiábavaló, azt az NB III-ban megnyert bajnokság, a feljutás kiharcolása igazolta. Az új osztályban aztán megtanulták, hogy nem csupa tejszínhab az élet, fényes győzelmeket súlyos vereségek követtek, s csak a legutóbbi mérkőzések során vált kiegyensúlyozottabbá játékuk. Bánkúti Lászlót a szeszélyesség okairól faggattuk:

(„Nagyon az elején tartok még az edzői szakmának, nincsenek komoly tapasztalataim, így végérvényűnek tűnő megállapításokat sem akarok tenni. Mindenesetre nekem is sok álmatlan éjszakát okozott már annak a rejtélynek a megfejtése, hogy mi okozhatja nálunk az egyik héten lakodalom, másik héten temetés hangulatot. Megverjük az SZMTE-t — amelyik az NB II-es bajnokság egyik legjobb, legegységesebb csapata — 6-0-ra, aztán a következő héten kapunk egy hetest a Volántól... Egyedül, én magam nem jutottam megoldásra, a játékosok pedig nem sok mindent tudnak mondani ezzel a témával kapcsolatban. Ők akarnak, hajtanak, mindig győzni szeretnének — hangoztatják —, csak éppen a pályán nem tesznek meg ezért sokszor szinte semmit. Ennek ellenére mindent összevetve, nem vagyok elégedetlen, hiszen úgy érzem: újonc létünkre nem játszunk alárendelt szerepet a bajnokságban. A 7. forduló után

Volán—Egri Dózsa 7-0. Molnár — balról — a közlekedésiek leggólerősebb csatára elhúz az egri védő mellett (Záhonyi Iván felvétele)

szokni...

például olyan eset is előfordult, hogy mi rúgtuk a legtöbb gólt valamennyi csapat közül. Ez azt is jelenthetné, hogy jó csatárok játszanak nálunk, kielégítő a támadójátékunk. Ez azonban közel sincs így. Gyors, jól cselező, a kaput rendkívüli módon érző csatáraink jóvoltából az átlagnál talán valamivel több gólt rúgunk, de ezt csak én — és azok, akik a mérkőzéseinkre kijárnak — tudjuk, hogy mennyit rúghatnánk, ha a már kidolgozott, de elügyetlenkedett gólhelyzeteinket is értékesítenénk. Hiába, ennek a csapatnak még az a legnagyobb hibája, hogy rutintalan, összeszokatlan. Sok a fiatal, akiknek idő kell a beéréséhez, akiknek módot kell adni huzamosabb NB II-es szereplésre ahhoz, hogy saját bőrükön érezzék: ebben az osztályban manapság már sok kell, ez az osztály az utóbbi években többet lépett előre, mint azt sokan gondolnák. S mi nagyon szeretnénk ennek az osztálynak a szakmailag elismert, mindenki által számontartott tagjai lenni.")

Egerben az emberek ismét meccsre járnak. Kéthetenként vasárnap a Dózsa stadionba. Ha mást nem, enynyit máris elért ez a fiatal, tehetséges edző által vezetett gárda.

Ganz-MÁVAG—Nagykanizsa 3-1. Felvételünkön hálóba tart a gépgyáriak második gólja. Selenka a lövése után figyeli a labda útját; a kanizsai hátvéd tehetetlen (Záhonyi Iván felvétele)

Forrásban van

De vajon merre visz a Volán SC útja? Vajon a rákoscsabai közlekedésiekhez is hűséges marad most már törzsközönségnek mondható szurkolótáboruk? Hosszabb ideig úgy tűnt — nem... Az első három forduló végeztével ugyanis — ilyesmire a Volán SC esetében még nem volt példa — egyetlen szerzett pont nélkül állt a csapat, s bizony ezekben a nehéz hetekben *Preiner Kálmán* edző minden szaktudására, tapasztalatára, mozgósító erejére szükség volt ahhoz, hogy a teljes szétzilálódást megakadályozza. Azért is furcsa volt a kudarcba fulladt rajt, mert az átigazolási időszak során talán éppen a Volán volt az a csapat, amelyik a leginkább megerősödött, a FŐSPED Szállítóktól nem kevesebb, mint hat addig is állandóan az NB II-ben szereplő játékos került hozzájuk. Ők is elengedtek jó néhány labdarúgót, így tulajdonképpen az új bajnokságnak egy bizonyos törzs megtartása mellett egy új csapat vágott neki. S jöttek a vereségek — sorozatban... Preiner Kálmán azonban nem esett kétségbe:

(„Nagyon nehéz hetek voltak, nem tagadom, de tudtam, ha azokat különösebb vérveszteség nélkül átvészeljük, kilábalunk a bajból, s utána már a felemelkedés következik. Nem olyan mérkőzéseken maradtunk ugyanis alul, amelyeket ne lehetne elveszíteni, akár a legjobb formában levő Volánnal is. Hát még a mostani csapattal, amelyik jelenleg van forrásban, kialakulóban.")

A felemelkedés kezdetét a Volán számára az Eger elleni 7-0 jelentette. Ekkor már ismét régi erényeit csillogtatta a csapat, szervezett volt a védelem, gyors, kapura is veszélyes a középpályás sor, elöl pedig a középcsatár Molnár — rúgta a gólokat. Idő kellett továbbá ahhoz is, hogy az egykori válogatott középpályás, Kű Lajos beleszokjon, beletanuljon új szerepkörébe, a középhátvéd posztba. De a sorok hamar rendeződtek, s a jelek azt mutatják, a mai Volán — ismét a régi. A régi, amelytől félnek az ellenfelek, akiket mindig a legnehezebb találkozók sorába könyvelnek el. Nincsen csapat ugyanis az egész mezőnyben, amelyik akár a biztos egy pont reményében vehetné fel a versenyt, akkor, amikor a Volánnal játszik, úgy otthon, úgy idegenben. S ezt a rangot valamikor, valahol, s valamivel egyszer már meg kellett szerezni... Ismét Preiner Kálmáné a szó:

(„Túl vagyunk a nehézségeken, most már jöhet a jó játék, az erőteljes felzárkózás. A mi csapatunk, különösen Rákoscsabán mindenkit képes legyőzni, de néha idegenben is ellenállhatatlan. Legfontosabb feladatomnak tartom, hogy az ingadozó teljesítményeket megszüntessem, s hétről hétre olyan játékosokat küldjek pályára, akik a siker teljes reményével veszik fel a harcot. Érdekes a helyzet: a Volántól minden csapat tart, de a Volán is tart kivétel nélkül mindenkitől. Ma az NB II-ben ugyanis már nincsenek olyan csapatok, akik ellen a futballcipő pályára küldése elég a győzelemhez. Ezt a saját bőrünkön is tapasztalhattuk jónéhányszor.")

A Volán SC célkitűzése az évek során nem változott: az élcsoportban szeretnének végezni. Játékosállományuk, játékerejük, a szakosztálynál folyó magasszintű szakmai munka biztosítéknak látszik arra, hogy ezt a célkitűzést elérik. Persze néha a biztosíték sem elég... A szerencsének is jelentős a szerepe. Egyenlők versenyében különösen!

Jó a játék — sok a néző

A bajnokság eddig lejátszott fordulói során szerzett tapasztalatok alapján elmondhatjuk: a második vonalban is jelentős a fejlődés, azok a mutatók amelyek az élvonalban hatnak, hatottak, nem múlnak el nyomtalanul az NB II felett sem. Javult az erőnlét, jobb, érdekesebb, izgalmasabb, gyorsabb (!) a játék, s fordulóról fordulóra játszhatnak néhány olyan találkozót, amelyik az első osztályban is megállná a helyét. Visszatért a közönség is, manapság már nem csak Debrecenben járnak mérkőzésre az emberek, hanem Pécsett, Egerben, Fűzfőn, Szolnokon, sőt — a Kőbányai úton is! S ez a tény: a legszebb eredmények közé tartozik!

Lakat T. Károly

HELYREIGAZÍTÁS

A legutóbbi számunkban közöltük a Ferencváros játékosainak képeit és adatait. Itt Mészőly Pál szerepel a szövegben. A helyes: Mészöly József. Született 1955 I. 24-én. A többi adat egyezik

Toldi Géza ma

Miért zörög keveset a háló?

Miért kevés a gól a hazai pályákon? Mikor hallhatnánk többször tapsvihart a bajnoki találkozókon? Erről beszélgetünk egy hajdani gólgyárossal, Toldi Gézával, a Ferencváros negyvenhatszoros válogatott csatárával. A harmincas évek legendás hírű játékosát valamikor nemcsak szívembernek nevezték (hallatlan küzdenitudásáért, játékszeretetéért), hanem tanknak, sőt olykor bikának is. Ha ugyanis az ellenfél hátvédei két-három dancesal felmérgesítették, felbőszített bika módra rohant — az ellenfél kapuja felé, hogy bombagóllal vegyen elégtételt a sérelemért. Toldi, 1930 és 1942 között sokszor szerepelt a góllövőlista élcsoportjában, egy alkalommal pedig — 1933—34-ben — 27 góllal gólkirály volt az akkor tizenkétcsapatos első osztályban.

— *Több oka van annak* — kezdi a beszélgetést Toldi Géza —, *hogy a vártnál kisebb a gólátlag a hazai találkozókon. A legdöntőbbnek azt tartom, hogy a csatárok nem mernek vállalkozni lövésre, nem akarnak kockáztatni. Részint valószínűleg azért nem, mert nincs önbizalmuk. Ha olykor megpróbálják és nem sikerül, a közönség türelmetlenebb része hamar kikezdi őket. Nos, ezeknek a játékosoknak azt tanácsolom: ne törődjenek a szurkolók türelmetlenségével s ha háromszor vagy négyszer rosszul céloztak, kísérletezzenek ötödször, tizedszer. S ha csak egy lövésük betalál, már ünneplik őt az előbb még ideges, kielégitetlen szurkolók.*

Védőkkel a nyakukon

Toldi megemlíti: edzésekre nemigen jár ki, de úgy véli, hogy az edzések anyagának csak kis részét teszi ki a kapuralövés rendszeres, hosszabb időt igénybe vevő gyakorlása. (Megerősítjük Toldi aggályait.) Azt mondja, hogy a lövések gyakorlása akkor életszerű és eredményes, ha a támadók a védőkkel a nyakukon bombázzák a kaput, 25—28 méterről is, állandó mozgásban, minden helyzetből és a büntetőterület környékének minden pontjáról.

— *Egy csatárnak meg középpályásnak az edzéseken nem nyolc-tíz alkalommal kell kapura lőnie* — fűzi hozzá —, *hanem ötvenszer, hatvanszor.*

Említi az utolsó leadás előtti összpontosítás hiányát. Nem pontosak a leadások és beadások, pedig ha a lyukra futó csatár jól kapja a labdát, lesz bátorsága akár 20—25 méterről kapura rúgni. Úgy, mint például az újpesti Kolárnak a Honvéd ellen.

Figyelni a kapust

— *A játékostársak taktikai és technikai érettsége természetesen nélkülözhetetlen* — folytatja a hajdani csatár. — *Egykori szélsőim, Tánczos, Kohut, Kemény, Gyetvai mindig tudták, hogyan és hova adják a labdát. Beadás előtt egy pillanatra felnéztek s aszerint centereztek laposan vagy magasan, hogy jól fejelő vagy jól rúgó csatártárs érkezik velük majdnem vonalban a kapu előterébe, vagy a tizenhatos közelébe. Ilyen gólt rúgott például a ferencvárosi Szabó a múltkoriban a Csepelnek. Fontos, hogy a labdát váró csatár, amikor a labda a földön vagy a levegőben feléje közeledik, vessen egy pillantást a kapusra. Pillanat alatt lássa meg, hogy a kapus hogyan helyezkedik, melyik sarokra várja a lövést vagy a fejest, sőt azt is, hogy a testsúlya melyik lábán van. Ennek megfelelően irányítsa kapura fejjel, illetve lábbal a kapott labdát. És engedjék meg, hogy Nyilasi Tibi barátomnak ennek a cikknek a keretén belül üzenjek valamit. Nyilasi óriási tehetség, kiváló futballista. A Jeunesse Esch elleni mérkőzéssel kapcsolatban azonban meg kell jegyezni, noha a beadásokra ragyogóan helyezkedett, de nem összpontosított eléggé. Ezért történt meg négy-ötször, hogy a már vert helyzetben levő Hoffmann kezébe fejelte a labdát. Ha Tibor megfogadja szerény tanácsomat, az eddiginél is több örömet szerez majd a szurkolóknak. És mindenkor, mindenben azt tegye, amit az edzője mond neki.*

Külön munka

A szélsőjáték, vagy ha úgy tetszik, a széleken való játék döntő fontossága következik, szoros kapcsolatban a játékostársak előbb említett taktikai és technikai érettségével. A korszerű labdarúgásban az előrefutó szélsőhátvédek is veszélyeztethetik az ellenfél kapuját. Toldi megjegyzése:

— *De nem úgy, hogy a partvonal mentéről, 35—40 méterről középre ívelnek. Ilyenkor a labdával szemben mozgó védő előnyben van. Úgy kell csinálni, mint ahogy Martos Győzőtől láttam, meg néhányszor Török Pétertől, Vépitől, az újpesti Tóth Jóskától. Az alapvonal közeléig lefutva, onnan, a védő mögül beadva a labdát. Több gól esne, ha a támadójátékosok zöme nem egylábas lenne, ha a csatárok labda nélkül is jóval többet mozognának, mutatnák magukat, le tudnák rázni a védőjüket, bátrabban vállalnák az ütközéseket. Ezek mind olyan dolgok, amelyek szorgalmas edzésmunkával, esetleg különmunkával elsajátíthatók. Attól függ, ki mennyire szereti a labdarúgást, az egyesületét, ki mennyire lelkiismeretes.*

— Melyik mostani FTC-labdarúgó játéka hasonlítható a nagyjából azonos poszton játszó elődéhez vagy éppen ki nevezhető méltó utódnak.

— *Nehéz kérdés* — mondja némi tűnődés után. — *Pusztai gyorsasága, beadási készsége hasonlítható a régi Tánczoshoz. Bálint épp olyan biztos lábú középhátvéd, mint Polgár volt. Magyar játéka jobban felidézné Gyetvait, ha többet húzna kapura és vállalkozna lövésre. Ebedli és Nyilasi mozgása gyakran eszembe juttatja Lázár Gyulát és Sárosi doktort. Anélkül, hogy éles párhuzamot vonnék a mai és a régi Fradi közt, úgy érzem, a jelenlegi gárda — összességében — méltó utóda lehet a régi nagyoknak.*

Szűcs László

Az FTC régi játékosainak találkozója az új pályán. Balról: Dimény Lajos, egykori edző, Furmann Károly, dr. Sárosi György, Toldi Géza, Kiszely István, Lázár Gyula és az FTC-fiatalok mai apja, Logodi László (Pozsonyi Lajos felvételei)

Az 1. FC Köln beleszól

Már a szezonkezdet előtt sokan megjósolták az NSZK-ban, hogy az *1. FC Köln* csapata beleszól majd az elsőség sorsába. Most, az őszi idény közepe táján már úgy tűnik, hogy ez megfontolt és reális tipp volt. A kölni gárda ugyancsak megtesz mindent, hogy elhódítsa a *Mönchengladbach*tól a bajnoki címet. Az óvatosabbak azonban arra intenek, hogy a kezdeti sikerek senkit ne csábítsanak túlzott önbizalomra vagy éppen elbizakodottságra!

„Már nagyon ki vagyunk éhezve a sikerre és most minden egybevág ahhoz, hogy az élre törjünk — mondják a helyiek. — *A legjobb pillanatban vette át Weisweiler edző a csapatot. Jó edző, jó játékosok és jól felkészített csapat — mindez együtt a siker kulcsa lehet!"*

Ismét nyitva tehát az ajtó, amelyen át megközelíthető a bajnoki cím. 13 év után eljött az idő, hogy újra első lehessen az 1. FC Köln.

A remélt siker kovácsa, Weisweiler mester valóban nagyszerű gárdát hozott össze idősekből és fiatalokból, válogatottakból és újoncokból. *Löhr, Overath, Weber* és *Simmet* mindent elkövet, hogy újra bajnokcsapat játékosa legyen, a fiatalok — *Zimmermann, Gerber, Kössling* és *Neumann* — pedig méltóak akarnak lenni a bizalomra, hogy egy ilyen csapatban játszhatnak. A két szélsőhátvéd, *Glowacz* és *Konopka*, valamint *Schumacher*, az új kapuscsillag a betonvédelem három nélkülözhetetlen oszlopa. S természetesen főerősségei az együttesnek a válogatott játékosok, a középpályás *Flohe* és a gólkirályi címre törő középcsatár, Dieter *Müller*. Még valaki kíván említést: a Belgiumból importált csatár, Roger *van Gool*, aki az Eintracht Frankfurt elleni 2-0-ás győzelem főrészesének bizonyult.

A jó játékosokat csapattá ötvöző edző dicséretétől hangos a nyugatnémet sportsajtó és mérkőzésről mérkőzésre a kölni stadion. A szurkolók bíznak abban, hogy a tavaszi idény végén is ugyanígy vélekedhetnek Weisweiler munkájáról. Ez egyet jelentene azzal, hogy közel másfél évtized után újra az 1. FC Köln végez a labdarúgó-bajnokság első helyén.

A kapitány távozott

A 74. percben lőtt góljával a norvég *Lund* szeptember 8-án végleg megpecsételte a kapitány sorsát. Tizenötezer lelkes néző ünnepelte a góllövőt az oslói stadionban, a svájci kispadon viszont mind komorabb lett egy férfi — René *Hüssy*. Tudta, hogy mi vár rá otthon, ha csapatának nem sikerül legalább az egyenlítés. S amikor a belga *Rion* a mérkőzés végét jelezte, az eredmény változatlanul 1-0 volt Norvégia javára.

A svájci sajtó már a balsiker másnapján megindította a pergőtüzet a válogatott játékosai és mindenekelőtt a kapitány ellen. Fejére olvasták a sikertelenségi sorozatot, hiszen 1973 óta az 5 otthoni győzelem és a 4 döntetlen mellett 15 vereség nem éppen hízelgő eredmény. Arról viszont már kevesebb szó esett, hogy a szakvezetés és a sajtó egyaránt bizalmat szavazott közel négy éven át Hüssynek — most viszont egyszerre 180 fokos fordulattal mindenki egyértelműen a távozását követelte.

Az vitathatatlan tény, hogy a kapitány követett el hibákat. Szemére vetették többek között, hogy nem vitte végig következetesen a fiatalítást. A kritikus mérkőzések előtt újra elővette az „öregeket", elsősorban *Kuhnt* és *Künzlit*, akik azonban játékukkal nem tudták igazolni a kapitányt. Még ennél is súlyosabban esett latba, hogy több év alatt sem volt képes „fazont" adni a válogatott tizenegynek. Oslóban például olyan taktikai utasítással küldte pályára fiait, hogy birtokolják minél többet és minél hosszabb ideig a labdát s igyekezzenek teljesen lelassítani a játékot.

Nem hatott tehát a különösebb meglepetés erejével a hír, hogy a Norvégia elleni mérkőzést követően a Svájci Labdarúgó Szövetség felmentette tisztségéből René Hüssyt. A kevés sikerrel ellátott kapitányi funkció így dicstelen véget ért. S hogy sikertelenségében a klubedzők is ludasak — nos erről csak Hüssy szólt egy félmondatban, ami szinte eltűnt nyilatkozatának sorai között.

Az emberi kapcsolatok

A teljesítmény folyamatok, tényezők együttmozgásának az eredménye. Összegeződés, ahol az egyik meghatározó a tevékenység tárgya, amelyre ez a teljesítmény, az aktuális teljesítmény „rámutat", s mint eredmény, produktum jelentkezik.

A másik: az ember. Nem a „második", mert minden őérte van, a tevékenység benne és általa nyeri el végső, egyetlen értelmét. Ha elfeledkezünk róla, vagy nem a lényegét megértve és elfogadva foglalkozunk vele, a teljesítmény tárgya lesz a vesztes, maga a tevékenység.

Így van ez a labdarúgó-játékban is. A „játék-jelleg" nem ad felmentést, hiszen a játékban is a személyiség mutatkozik meg, formálódik és formál, abban az emberi közegben, ahol önmagát megvalósítja.

A labdarúgó-játék csapatjellege még inkább hangsúlyozza ezt. A csapat: feladatok, szándékok, célok ütközőhelye. Valóságos „belső" csatatér, amelynek hullámai időnként kicsapódnak, jelezvén az indulatok hevességét, és azt, hogy a szerkezetben, a struktúrában — ahol a részek egésszé szerveződnek — hiba történt, és gyógyító beavatkozás szükséges.

De az orvostudomány is mind inkább a megelőzés útjait keresi. És ehhez meg kell találni a védekezés eszközeit. Ezek között a legfontosabb a szervezet, az organizmus alapos ismerete.

Ezt a feladatot itt sem kerülhetjük meg. Éppen ezért a következőkben igyekszünk felvázolni azokat a folyamatokat, amelyek a labdarúgó-játék szervező-egységeiben, az egyesületekben, a csapatban lejátszódnak és léteznek — a szakosztály működésén belül — kifejtve a maguk hatását a teljes tevékenységre, a teljesítményre.

Az első: a vezető-irányító-értékelő szint

Ide tartozik:

a) a vezetés szemléletének egysége,
b) az egyes funkciók ésszerű elhatárolása, az együttműködés érdekében,
c) a folyamatosság-rendszeresség,
d) az emberközpontúság megvalósítása,
e) a vezetői munka értékelése, az öntisztulás.

A folyamat, természetszerűen, felülről indul lefelé, hogy az áramlás törvényei szerint a visszacsatolás megtörténjék, amelyben a keletkező hatások megmutatkoznak.

Nézzük meg, egész röviden, miről is van itt szó? Az egészséges vezetés alapja a szemléleti egység, amelyen belül az egyes vezetők tevékenységüket végzik. A szekér nem haladhat célja felé úgy, hogy egyszerre többfelé húzzák. Az első lépés: megfogalmazni a célt, s az ehhez kapcsolódó módszereket és elveket. Kötelező érvénnyel, minden vezető számára. Aki „kilóg" ebből, s nem tudja vállalni, jobb ha távozik, levonva a szükséges konzekvenciákat. A játékos nagyon hamar észreveszi, ha „hézag" van, és kihasználja. A vezetés erkölcsi bázisa szűnik meg így, és a következménye: kapkodás, szervezetlenség, eredménytelenség. A szemléleti egység szervezeti megvalósulása az egyes funkciók tartalmának konkrét kijelölése, hogy létrejöhessen az együttműködés. Az új vezetési modell, amelyet a labdarúgás vezetői előírtak, ezt a célt szolgálja. A folyamatosság-rendszeresség erre épül fel, amely a vezetés mindennapi kapcsolataiban jelentkezik: intézkedések, átgondolt és mindenkire egyaránt érvényes utasítások, előírások formájában. És ezek emberekre vonatkoznak. Mivel a vezetés elsősorban emberek vezetése, és csak azután a tárgyi folyamatoké. Középpontba az ember kerül, a vele való törődés, foglalkozás. Ez a nehezebb út, a fáradságosabb. De az egyedül eredményes is. Az oly sokat emlegetett nevelés alapja, feltétele. Ennyi minden szükséges ahhoz, hogy egyáltalán beszélhessünk róla. Hogy necsak jelszó maradjon, amit a nyilatko-

zatokban illik elmondani. És a folyamat záróakkordja: a vezetők önértékelése, amely nemcsak a hibák, hiányosságok felismerését jelenti, de annak a megtartását, továbbfejlesztését is, ami hasznos és jó.

A második: a végrehajtó szint.

Ide tartozik:

A) *A kívülről befelé történő áramlás.*

Részei:

a) kiválasztás,
b) beilleszkedés.

Az első, a kiválasztás, még csak ismeretes a gyakorlatban, a második sokkal kevésbé. A *kiválasztás* is kettős: *egyrészt jelenti a tehetségek felkutatását, másrészt a csapat erősítését ún. „kész" játékosokkal.* A tehetségek kiválasztásánál az elmúlt tíz évben nem vettük figyelembe a megváltozott társadalmi viszonyokat, és ezért sok tehetséges fiatal elkerülte a pályákat. Ezen a téren sok bíztató lépés történt. Az eredménye nem is fog elmaradni. Az ún. erősítésnél sok fejetlenséget, kapkodást tapasztalunk. Még a mai napig is. Sok olyan játékos kerül a csapatokhoz, akire tulajdonképpen nincs is szükség, valami egészen távoli és ködös elképzelésben szerepelnek csak. Fájdalmas statisztikát lehetne összeállítani az így elkallódott, jobb sorsa érdemes tehetségekből. Ijesztő adatokat kapnánk. Ez a kérdés szorosan összefügg mindazzal, amit az első szintről elmondottunk. *A beillesztés lényege: az új játékos bevezetése a társak közé, a csapatba.* Tervszerű tevékenységet kíván. Minden változás szorongással jár, amit az ismeretlen vált ki a személyből. És ami a legismeretlenebb, az a többi ember, a jövendő társak. Nekik kell részletes információt adni az érkezőről, és az érkezőnek róluk. És követni sorsuk alakulását a végleges beilleszkedésig.

B) *Belső áramlás.*

Részei:

a) az emberi kapcsolatok rendezése,
b) a folyamatos értékelés, és annak minősége,
— kudarc esetén,
— siker esetén,
— az utánpótlás beillesztésénél a csapategységbe.

A legérzékenyebb terület. Jelenti a játékostársak egymással kialakult kapcsolatát, és a vezetőkkel való viszonyukat. A legtöbb hatás itt keletkezik és itt csapódik le. Éppen ezért állandóan foglalkozni kell vele. Az ember változó, a személyiség dinamikus kategória. A labdarúgó-játékban, a játékosok és a csapat teljesítménye hétről hétre megmutatkozik, mérhető. A szimpátia- és az érdekviszonylatok mellett ez is erőteljesen „beleszól" a kapcsolatok alakulásába. A folyamatos értékelés azért tartozik ide. Így teljes a kép. A vezetők, elsősorban az edzők pedagógiai, pszichológiai felkészültségét igényli. Vezetni nem lehet e tudományok ismerete és felhasználása nélkül. Az ipari szervezetek egyre inkább felismerik ennek igazságát. A „rejtett tartalék", amellyel fokozni lehet a teljesítményt, az emberben van. Hiába teremtünk körülötte ideális feltételeket, ha erre nem figyelünk. A várt eredmény elmarad. Az emberi kapcsolatokban az egymás értékelése örökösen jelenlevő aktus. Legtöbbször nem nyitottan, de ez a tény mégcsak nehezebbé teszi az oly szükséges egyensúly fenntartását. A labdarúgó azért „érzékeny" ember, mert teljesítményét a játékban kontrollálja saját maga is. Nemcsak a mérkőzéseken, de az edzésen is. Tehát állandóan. Ezt az igényt fel is kell ébreszteni benne, de szükséges kielégíteni is. Az objektív értékelésben, ami nem az elért, a számszerű eredményből kiindulva teszi meg a maga megállapításait, hanem az egyének és a csapat effektív teljesítményéből. Ami más, összetettebb dolog. A győzelemhez sem járul hozzá minden játékos azonos színvonalon. De a vereségért sem felelős mindenki egyképpen. A kudarcon átsegíteni, a siker ártalmaitól megóvni a játékost, ez a cél. Szigor és tapintat, a követelmények betartása és a megértő jószándék egyaránt meg kell, hogy találja a maga helyét ebben a folyamatban. Itt kell megemlíteni a „várakozókat", az utánpótlást, akik szeretnének szerephez, játékhoz jutni. Ők nem kiegészítő személyek, ha ezt érzik, lelkesedésük csökken, kitartásuk hanyatlik. Elengedhetetlen részei a csapatnak, nélkülük nincs egészséges fejlődés. Ezt kell hangsúlyozni a velük való foglalkozásban. Enélkül megszűnik a versengés, ami önelégültségre ad lehetőséget azoknak, akik birtokon belül vannak. Azt a hiedelmet kelti bennük, hogy a csapat őértük van. Veszedelmes állapot, sok kudarc okát itt kellene keresnünk.

C) *A belülről kifelé történő áramlás.*

Részei:

a) változtatás szakmai-emberi okok miatt,
b) változtatás kiöregedés miatt.

A leghangosabb viták, a legfájóbb konfliktusok, és nemegyszer tévedések is ebben, a kifelé történő áramlási folyamatban keletkeznek, sokféle sebet osztogatva. Munkavégzés nincsen hibák és tévedések nélkül. A legnagyobb körültekintés mellett is előfordulhat, hogy kiderül valakiről, képességei nem ütik meg a kívánt színvonalat. Vagy egyeseket a magatartása, életvitele zár ki a csapatból. És elérkezik az az idő, amikor meg kell válni ezektől a játékosoktól. De nem „megszabadulni". A két, egymástól etikailag nagyon is különböző eljárás, a vezetés valóságos vizsgája. Benne sűrűsödik mindaz, amit eddig kifejtettünk. Ha megfelelően foglalkoztak a játékossal, az elválás szinte törvényszerűen következik be, az érintkezés-értékelés folyamatának eredményeképpen. A játékos „törés nélkül" folytathatja pályáját, a neki megfelelőbb helyen. Vagy teljességgel a saját hibájából elvész a labdarúgás számára. Ellenkező esetben, ha a játékossal történő folyamatos foglalkozás, enyhén szólva hiányos volt, csak megszabadulni lehet tőle, akármilyen áron is. Vagy kényszerűségből ő csapja ránk az ajtót. Mindkét esetben igen drága az az ár, amit a játékosnak fizetnie kell, de ez az eljárás emberi sorsának további alakulását is súlyosan veszélyezteti. A legtöbb esetben sajnos ez is történik. Az öregek pedig távozzanak úgy, hogy az példa lehessen a fiatalok számára. Íme érdemes becsületesen, áldozatokat vállalva, évtizedekig harcolni az egyesület színeiért. És ezeknek a „színeknek" a becsületét helyreállítani és megvédeni, kevés jobb alkalom kínálkozik ennél. Beszélhetnénk még magáról az „öregségről". Minálunk nagyon sok fiatal-öreg hagyja abba a játékot. De ennek az okát most ne firtassuk. Messzire vezetne. Minden esetre remény van arra, hogy a következő évtizedben csökken a számuk. Az erős edzésmunkához szokott szervezet tovább bírja a terhelést, fenntartva a magas szintű teljesítményt, és a 30—32 év nem jelent a játékos számára átléphetetlen határt.

Vázlatosan ábrázoltuk az emberi kapcsolatok struktúrájának bonyolult folyamatát. Semmiképpen sem azzal az igénnyel, hogy teljes, átfogó rendszert adjunk. De azzal mindenképpen, hogy benne elhelyezkedve, e kapcsolatok folyamatos rendezésének fontosságára felhívjuk a figyelmet, az eredményes munka érdekében.

Dr. Kautzky Norbert

A KUPÁKRÓL

Lapunk megjelenésekor indul el a BEK, a KEK és az UEFA Kupa 1976—77. évi küzdelmének II. fordulója, majd november 3-án, szerdán játsszák a visszavágókat. A BEK-ben és a KEK-ben a legjobb nyolc közé jutásért küzdenek, s ha megvan a negyeddöntőbe jutottak névsora, akkor márciusig szünet... Az UEFA Kupában viszont még egy forduló lesz, november—decemberben, mert ebben a díjban csak ekkor alakul ki a legjobb nyolc mezőnye.

Táblázatos kimutatásunkban megtalálható a II. forduló párosítása, s mellette az, hogy a két csapat milyen eredményeket ért el az I. fordulóban. Így érdekes összehasonlításokat tehetünk. Például láthatjuk, hogy amíg a Ferencváros a mezőny egyik leggyengébbjét verte ki, addig a második ellenfele, a Dynamo Dresden a Benficát, a korábban nagy sikereket elért portugál bajnokot ütötte el a továbbjutástól.

Táblázatainkban egyébként az első fordulóban felül állók voltak a pályaválasztók, s ugyanígy a II. fordulóban is a felül láthatók játszanak először otthon. Így például a Ferencváros itthon kezd, viszont az MTK-VM, a Bp. Honvéd és a Videoton idegenben.

Melyik a jobb? Régi tapasztalat: az a kedvezőbb ha otthon lehet hajrázni, de a legjobb: idegenbeli győzelem után otthon játszani. A BEK I. fordulójában idegenben győzelemmel kezdett a Real Madrid, a Trabzonspor, a Bayern München, a Dinamo Kijev, a PAOK Szaloniki... A II. fordulótól kezdve az ilyesmi már nehezebben megy, hiszen a gyengébb csapatok mind jobban tűnnek el.

Tavaly a BEK legjobb nyolc csapata között két NSZK-beli, s egy-egy spanyol, portugál, szovjet, francia, jugoszláv és holland együttes volt. Most másként lesz, hiszen a portugál és a jugoszláv bajnok már az I. fordulóban kiesett. Nem lehet ott mind a francia, mind a holland bajnok, hiszen ez a kettő, a St Étienne és az Eindhoven már a II. fordulóban szembe kerül egymással. Ez a két csapat tavaly az elődöntőben találkozott egymással, s akkor a két mérkőzésükön összesen egy gól esett, mert a St. Étienne otthon 1-0-ra nyert, Hollandiában pedig 0-0 volt az eredmény. A mostani párharcuk igazi visszavágónak tekinthető.

Ferencváros—Jeunesse 5-1. Onhausz a lábak között lövi a negyediket (MTI Foto)

Bajnokcsapatok EK

Stal Mielec	Real Madrid	Real Madrid	2:1, 1:0
C. Brugge	Steaua Buk.	Brugge	2:1, 1:1
IA Akranes	Trabzonspor	Trabzonspor	3:1, 2:2
Liverpool	Crusaders	Liverpool	2:0, 2:0
CSZKA Szófia	St. Étienne	Étienne	0:0, 1:0
Dundalk	Eindhoven	Eindhoven	1:1, 6:0
Ferencváros	Jeunesse	Ferencváros	5:1, 6:2
Dynamo Dresden	Benfica	Dresden	2:0, 0:0
Viking Stav.	Banik Ostrava	Ostrava	1:2, 2:0
Köge BK	Bayern München	Bayern	5:0, 2:1
Torino	Malmö	Torino	2:1, 1:1
Austria	M.-gladbach	M.-gladbach	0:1, 3:0
Dinamo Kijev	Partizán Belg.	Kijev	3:0, 2:0
Omonia Nikoszia	PAOK	PAOK	2:0, 1:1
Glasg. Rangers	FC Zürich	Zürich	1:1, 1:0
Sliema Wander.	Turku Palloseura	Turku	1:2, 1:0

Kupagyőztesek EK

Selejtező' Cardiff—Servette 1:0, 1:2

Cardiff City	Dinamo Tbiliszi	Tbiliszi	0:1, 3:0
MTK-VM	Sparta Prága	MTK-VM	3:1, 1:1
Carrick Rangers	Aris Bonneweg	Carrick	3:1, 1:2
Southampton	O. Marseille	Southampton	4:0, 1:2
Rapid Wienerb.	Atl. Madrid	Atl. Madrid	2:1, 1:1
Lierse	Hajduk	Hajduk	0:1, 3:0
CSU Galati	Boavista Porto	Boavista	3:2, 2:0
Levszki Sp. Szófia	Lahden Reipas	Levszki	7:1, 12:1
Anderlecht	Roda JC	Anderlecht	2:1, 3:2
AIK Stockholm	Galatasaray	Galatasaray	2:1, 1:1
Hamburger SV	Keflavik	Hamburg	3:0, 1:1
Lok. Leipzig	Hearts of M.	Hearts	0:2, 5:1
Floriana	Slask Wroclaw	Wroclaw	4:1, 2:0
Bohem. Dublin	Esbjerg	Bohemians	2:1, 1:0
Iraklisz	Apoel Nikoszia	Apoel	0:0, 3:0
Bodö Glimt	Napoli	Napoli	2:0, 1:0

UEFA Kupa

Sahtyor Donyeck – Dynamo Berlin	Sahtyor 3:0, 1:1
Internazionale – Bp. Honvéd	Bp. Honvéd 1:0, 1:1
SV Innsbruck – Start Kristians.	Innsbruck 2:1, 5:0
Fenerbahce – Videoton	Videoton 0:2, 4:0
Grasshopprs – Hibern. Malta	Grasshoppers 7:0, 2:0
1. FC Köln – GKS Tychy	Köln 2:0, 1:1
Celtic Glasgow – Wisla Krakkó	Wisla 2:2, 2:0
Naestved – Molenbeek	Molenbeek 3:0, 4:0
Hiberbiabn Edintb. – Soshaux	Hibernian 1:0, 0:0
Kuopio Pallos. – Östers-Vaxjö	Östers 2:3, 2:0
FC Magdeburg – Cesena	Magdeburg 3:0, 1:3
Tirgu Mures – Din. Zágráb	Din. Zágráb 1:0, 2:0
AEK Athén – Dinamo Moszkva	AEK 2:0, 1:2
Derby County – Finn Harps	Derby 12:0, 4:1
E. Braunschweig – Holbaek	Braunschweig 7:0, 0:1
Espanol – Nice	Espanol 3:1, 1:2
AU Paralimni – Kaiserslautern	Kaiserslautern 3:1, 8:0
Feyenoord – Djurgarden	Feyenoord 3:0, 1:2
Dinamo Bukarest – Milan	Milan 0:0, 2:1
Slavia Prága – Akadem. Szófia	Akadem. Szófia 0:2, 3:0
Slovan Bratisl. – Frem Reykjavik	Slovan 3:0, 5:0
Queens Park – Brann Bergen	Queens Park 4:0, 7:0
Glentoran – Basel	Basel 2:3, 5:0
Újpesti Dózsa – Bilbao	Bilbao 0:1, 5:0
Salzburg – Adanaspor	Salzburg 5:0, 0:2
Lok. Plovdiv – CZ Belgrád	Crvena Zevzda 1:2, 4:1
Belenenses – Barcelona	Barcelona 2:2, 3:2
Red Boys – KSC Lokeren	Lokeren 3:0, 3:1
Ajax – Manchester U.	Manchester U. 0:1, 2:0
Manchester C. – Juventus	Juventus 0:1, 2:0
Studentese Buk. – Olümpiakosz	Studentese 3:0, 1:2
Porto – Schalke	Schalke 2:2, 3:2

Összeállította:

Mattanovich Béla

Videoton—Fenerbahce 4-0. Ez volt az első: Wollek fejéről jutott a török hálóba a labda (MTI Foto)

Bp. Honvéd—Internazionale 1-1. Bordon egyik nagy védése (MTI Foto, Petrovits László felvétele)

MTK-VM—Sparta Prága 3-1. Borsó góljával alakult ki a végeredmény. Felemelt karokkal Kiss T. (MTI Foto Kovács Gyula felvétele)

Érettségizettek, szakmanélküliek figyelem!

Fejlesztés alatt álló és korszerűen berendezett üzemeibe felvesz a

TAURUS ABRONCSGYÁR

18. életévüket betöltött férfi és nődolgozókat.

Vidéki lakosoknak szállásról, házaspároknak kétágyas különszobáról gondoskodunk.

Szakmunkásképzés, továbbtanulási lehetőség!

Jelentkezőknek bővebb felvilágosítást ad a munkaügyi főosztály

1965 Budapest, VIII., Kerepesi út 17., a Keleti pályaudvar mellett. Telefon: 342-385

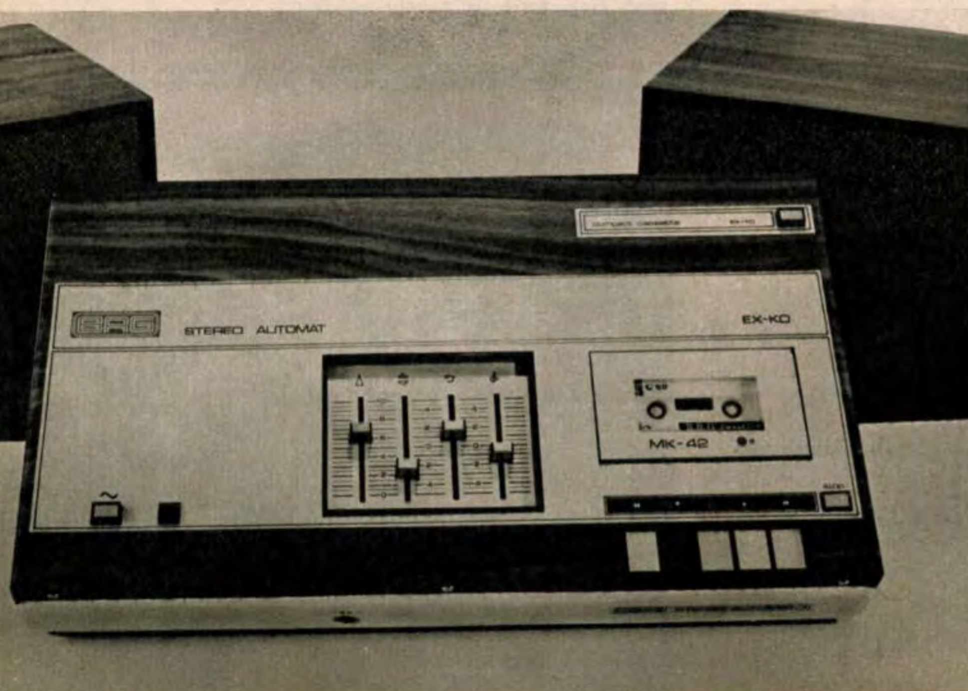
Érdekli a sztereo technika?

Az MK—42 típusú kazettás magnetofon minden igényt kielégítő, magas színvonalú készülék.

Mikrofonhoz, hangsugárzóhoz, lemezjátszóhoz, sztereó rádióhoz kapcsolva sztereó és monó programok felvehetők és lejátszhatók.

Műszaki adatok:

Szalagsebesség:	4,76 cm/s±1%
Hangcsíkok száma:	2×2 a nemzetközi szabvány szerint
Teljes frekvenciamenet:	40 — 12 500 Hz
Hálózati feszültség:	220 V, 50 Hz
Teljesítményfelvétel hálózatból max:	80 VA
Külső méretek:	93×480×270 mm
Súly:	kb. 5,5 kp
Fogyasztói ára:	4890,— Ft

Október 2-án, telt ház előtt játszották a Népstadionban a rangadók rangadóját, a Ferencváros—Újpesti Dózsa mérkőzést, s az addig veretlen lila-fehérek kapuját Nyilasi már az 1. percben bevette (a felső képen az örvendező Nyilasi és Szabó), majd két perccel később Pusztai szerzett gólt (alsó kép), s végül is a bajnoki címet védő Ferencváros 3-0-ra nyert. A lila-fehérek négy napon belül kétszer vesztettek (Bilbao és Ferencváros ...), gólt nem értek el, s nyolcat kaptak (Záhonyi Iván felvételei)

LABDARÚGÁS

Válogatottak új arcképcsarnoka c. sorozatunkban — a 4. oldalon — Kereki Zoltán (MTI Foto, Petrovits László felv.)

